

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

**ADMINISTRATIVNĚPRÁVNÍ A TRESTNĚPRÁVNÍ
PROSTŘEDKY BOJE PROTI PYTLÁCTVÍ**

Autor práce: Jitka Držmíšková, DiS.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: Dr. Mgr. Josef Kříha, PhD., LL.M.

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

2026

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z. ú.
Žižkova tř. 1632/5b, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Jitka Držmišková, DiS.

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Místo studia: Příbram

Název bakalářské práce: Administrativněprávní a trestněprávní prostředky boje proti pytláctví

Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Administrative and Criminal Law Measures to Combat Poaching

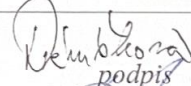
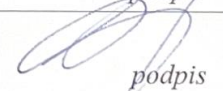
Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Vedoucí bakalářské práce: Dr. Mgr. Josef Kříha, PhD., LL.M.

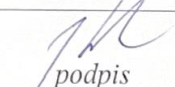
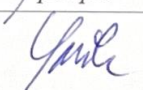

Datum zadání bakalářské práce: prosinec 2025

Cíl bakalářské práce:

Hlavním cílem je objasnit „de lege lata“ upotřebitelnost recentních administrativněprávních a trestněprávních prostředků pro účinné potírání pytláctví. Vedlejším cílem je navrhnout konkrétní „de lege ferenda“ opatření, která disponují zefektivňujícím aplikačním potenciálem v rámci účinného boje proti pytláctví ze strany dotčených orgánů veřejné správy.

Student: Jitka Držmišková, DiS.	2.12.2025 datum	 podpis
Vedoucí práce: Dr. Mgr. Josef Kříha, PhD., LL.M.	2.12.2025 datum	 podpis

Schvaluji zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	16.1.2026 datum	 podpis
Prorektor pro studium a vnitřní záležitosti: doc. PhDr. Miroslav Sapík, Ph.D.	17.2.2026 datum	 podpis
Rektor: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	18.2.2026 datum	 podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucího a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce Dr. Mgr. Josefovi Kříhovi, PhD., LL.M., za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

Tuto práci věnuji svým rodičům, díky kterým jsem prožila nádherné dětství plné pobytu v přírodě, starání se o lesní zvěř a věnování se myslivosti. Tatškovi, který je pro mě vzorem člověka, který miluje přírodu a myslivost a díky němu je toto i mou zálibou. Mamce, za její nekonečnou podporu, lásku a obětavost, kterou mi projevovala po celou dobu mého dětství a dospívání. Bez jejich neustálého povzbuzování a morální podpory bych nikdy nedosáhla tohoto významného milníku.

ABSTRAKT

DRŽMÍŠKOVÁ, J. *Administrativněprávní a trestněprávní prostředky boje proti pytláctví: bakalářská práce*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2026. 57 s. Vedoucí bakalářské práce: Dr. Mgr. Josef Kříha, PhD., LL.M.

Klíčová slova: myslivost, ochrana životního prostředí, přestupek, pytláctví, rybářství, trestný čin

Bakalářská práce věcně vymezuje fenomén pytláctví jako specifické protiprávní jednání pohybující se na pomezí správního a trestního práva, které zasahuje do oblasti ochrany životního prostředí a regulovaného výkonu práva myslivosti a rybářského práva. Práce dílem formou teoretického a dílem praxeologického vhledu v širším i užším normativním postihu reflektuje trvale celospolečensky i odborně aktuální problematiku neoprávněného lovu zvěře a ryb v podmínkách České republiky.

V rámci samostatných kapitol jsou primárně analyzovány de lege lata účinné právní nástroje regulace neoprávněného lovu zvěře a ryb, a to jak v rovině administrativněprávní, tak trestněprávní. Teoretická část systematicky vymezuje právní rámec myslivosti a rybářství, rozebírá skutkovou podstatu trestného činu pytláctví a přestupků na tomto úseku a objasňuje hranici mezi správní a trestní odpovědností s důrazem na význam materiální stránky deliktu při jeho právní kvalifikaci.

Praxeologická část je založena na analýze vybraných situačních případů z aplikační praxe, které ilustrují různé formy pytláctví a způsoby jejich řešení orgány veřejné moci. Součástí práce je rovněž komparativní rozbor vybrané zahraniční judikatury, která subsidiárně dokresluje aplikační problémy spojené zejména s dokazováním a posuzováním společenské škodlivosti konkrétních skutků. Práce tak hodnotí efektivitu současných právních prostředků a jejich uplatňování v praxi.

ABSTRACT

DRŽMÍŠKOVÁ, J. Administrative and Criminal Law Measures to Combat Poaching: *Bachelor Thesis*. České Budějovice: The College of European and Regional Studies, 2026. 57 pgs. Supervisor: Dr. Mgr. Josef Kříha, PhD., LL.M.

Key words: hunting, environmental protection, offense, poaching, fishing, crime

Bachelor thesis defines poaching as a specific illegal activity that straddles administrative and criminal law, affecting environmental protection and the regulated exercise of hunting and fishing rights. The work, partly in the form of a theoretical and partly a praxeological insight into broader and narrower normative sanctions, reflects the socially and professionally relevant issue of illegal hunting and fishing in the Czech Republic.

Separate chapters primarily analyze the legal instruments currently in force for regulating illegal hunting and fishing, both at the administrative and criminal law levels. The theoretical part systematically defines the legal framework for hunting and fishing, analyzes the facts of the crime of poaching and offenses in this area, and clarifies the boundary between administrative and criminal liability, with an emphasis on the importance of the material aspect of the offense in its legal qualification.

The praxeological part is based on the analysis of selected case studies from practical application, which illustrate various forms of poaching and how they are dealt with by public authorities. The thesis also includes a comparative analysis of selected foreign case law, which subsidiarily illustrates the application problems associated in particular with proving and assessing the social harmfulness of specific acts. The thesis thus evaluates the effectiveness of current legal means and their application in practice.

Obsah

ÚVOD	10
1 CÍL A METODIKA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE	11
2 MYSLIVOST, RYBÁŘSTVÍ A SOUVISEJÍCÍ PRÁVNÍ PŘEDPISY	12
2.1 MYSLIVOST A PRÁVNÍ RÁMEC VÝKONU PRÁVA MYSLIVOSTI	13
2.1.1 <i>Dokumenty potřebné k oprávněnému lovu zvěře</i>	14
2.2 RYBÁŘSTVÍ A PRÁVNÍ RÁMEC VÝKONU RYBÁŘSKÉHO PRÁVA	15
2.2.1 <i>Dokumenty potřebné k oprávněnému lovu ryb</i>	16
2.3 VYMEZENÍ PYTLÁCTVÍ V PRÁVNÍM SMYSLU	17
2.4 HISTORICKÝ VÝVOJ PYTLÁCTVÍ	18
2.5 DRUHY A ZPŮSOBY PYTLÁCTVÍ	19
2.5.1 <i>Neoprávněný lov jako základní forma pytláctví</i>	19
2.5.2 <i>Základní způsoby lovu a jejich právní význam</i>	20
2.5.3 <i>Pytláctví motivované majetkovým prospěchem</i>	20
2.5.4 <i>Význam rozlišení druhů pytláctví pro právní posouzení</i>	21
2.6 PYTLÁCTVÍ NA ÚSEKU RYBÁŘSTVÍ	21
2.6.1 <i>Typické formy rybářského pytláctví</i>	21
2.6.2 <i>Společenské dopady rybářského pytláctví</i>	22
2.7 SHRNUÍ KAPITOLY A VÝZNAM PRÁVNÍ REGULACE PYTLÁCTVÍ	22
2.8 MYSLIVOST A RYBÁŘSTVÍ JAKO NÁSTROJ OCHRANY ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ	23
2.9 PYTLÁCTVÍ JAKO SPECIFICKÝ DELIKT NA POMEZÍ VEŘEJNÉHO A TRESTNÍHO PRÁVA	24
3 PRÁVNÍ ÚPRAVA TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ DE LEGE LATA...	26
3.1 SYSTEMATICKÉ ZAŘAZENÍ TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	26
3.2 SKUTKOVÁ PODSTATA TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	27
3.3 KVALIFIKOVANÉ SKUTKOVÉ PODSTATY A JEJICH VÝZNAM	28
3.4 VZTAH TRESTNÍ A PŘESTUPKOVÉ ODPOVĚDNOSTI	28
3.5 TRESTNÝ ČIN PYTLÁCTVÍ JAKO PROSTŘEDEK OCHRANY ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ	29
3.6 PYTLÁCTVÍ JAKO DELIKT NA POMEZÍ TRESTNÍHO A SPRÁVNÍHO PRÁVA	29
3.7 MATERIÁLNÍ KOREKTIV TRESTNÍ ODPOVĚDNOSTI V KONTEXTU PYTLÁCTVÍ	30
3.8 PREVENTIVNÍ FUNKCE TRESTNĚPRÁVNÍ ÚPRAVY PYTLÁCTVÍ	30
3.9 SHRNUÍ ANALYTICKÉ ČÁSTI KAPITOLY	31
4 SKUTKOVÁ PODSTATA TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	32
4.1 OBJEKT TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	32
4.2. OBJEKTIVNÍ STRÁNKA TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	33
4.3 SUBJEKT TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	33

4.4	SUBJEKTIVNÍ STRÁNKA TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	34
4.5	KVALIFIKOVANÉ SKUTKOVÉ PODSTATY TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	34
4.6	VÝZNAM MATERIÁLNÍ STRÁNKY TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	35
4.7	PRAKTICKÉ SOUVISLOSTI APLIKACE SKUTKOVÉ PODSTATY	35
4.8	PYTLÁCTVÍ JAKO SPECIFICKÝ DELIKT NA POMEZÍ SPRÁVNÍHO A TRESTNÍHO PRÁVA	36
4.9	HRANICE TRESTNÍ ODPOVĚDNOSTI A VÝZNAM VÝŠE ŠKODY	37
4.10	SUBSIDIARITA TRESTNÍ REPRESE V OBLASTI PYTLÁCTVÍ	37
4.11	SPECIFIKA DOKAZOVÁNÍ TRESTNÉHO ČINU PYTLÁCTVÍ	38
4.12	DÍLČÍ ZÁVĚR KAPITOLY	38
5	PŘESTUPEK NA ÚSEKU MYSLIVOSTI A RYBÁŘSTVÍ.....	40
5.1	VYMEZENÍ PŘESTUPKU V PRÁVNÍM ŘÁDU	40
5.2	PŘESTUPKY NA ÚSEKU MYSLIVOSTI	41
5.3	PŘESTUPKY NA ÚSEKU RYBÁŘSTVÍ.....	42
5.4	SUBJEKTIVNÍ A OBJEKTIVNÍ STRÁNKA PŘESTUPKŮ	42
5.5	SPRÁVNÍ TRESTY A JEJICH FUNKCE	43
5.6	SHRNUÍ KAPITOLY.....	43
6	PYTLÁCTVÍ JAKO SPECIFICKÝ DELIKT NA POMEZÍ VEŘEJNÉHO A TRESTNÍHO PRÁVA	44
7	HRANICE MEZI PŘESTUPKEM A TRESTNÝM ČINEM PYTLÁCTVÍ – INTERPRETAČNÍ PROBLÉMY	45
7.1	VÝZNAM FORMÁLNÍCH KRITÉRIÍ PŘI ROZLIŠENÍ ODPOVĚDNOSTI.....	45
7.2	MATERIÁLNÍ STRÁNKA JAKO KLÍČOVÝ ROZHODOVACÍ FAKTOR	45
7.3	PROBLÉMY S DOKAZOVÁNÍM A HODNOCENÍM SKUTKU.....	46
7.4	VÝZNAM INTERPRETAČNÍCH PROBLÉMŮ PRO APLIKAČNÍ PRAXI.....	46
8	KOMPARACE JUDIKATURY ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKÉ REPUBLIKY V OBLASTI PYTLÁCTVÍ.....	47
8.1	METODOLOGICKÁ VÝCHODISKA KOMPARACE	47
9	JUDIKATURA ČESKÝCH SOUDŮ K TRESTNÉMU ČINU PYTLÁCTVÍ	49
10	JUDIKATURA SLOVENSKÝCH SOUDŮ K TRESTNÉMU ČINU PYTLÁCTVÍ	51
11	KOMPARATIVNÍ ZHODNOCENÍ PŘÍSTUPŮ ČESKÉ A SLOVENSKÉ JUDIKATURY	53
11.1	SPOLEČNÉ INTERPRETAČNÍ VÝCHODISKO A ZÁSADA SUBSIDIARITY TRESTNÍ REPRESE	53
11.2	ROZDÍLY V AKCENTU JEDNOTLIVÝCH ZNAKŮ SKUTKOVÉ PODSTATY	54

11.3	PŘÍNOS KOMPARACE PRO APLIKAČNÍ PRAXI.....	55
12	PRAXEOLOGICKÁ ČÁST	56
12.1	CÍL A METODIKA PRAKTICKÉ ČÁSTI	56
12.2	PŘEHLED VYBRANÝCH PŘÍPADŮ PYTLÁCTVÍ Z APLIKAČNÍ PRAXE	57
12.3	ANALÝZA VYBRANÝCH PŘÍPADŮ PYTLÁCTVÍ Z APLIKAČNÍ PRAXE	59
12.3.1	<i>Otrava dravců jako specifická forma pytláctví</i>	60
12.3.2	<i>Hromadné pytláctví a jeho právní důsledky.....</i>	60
12.3.3	<i>Pytláctví spáchané osobou oprávněnou k výkonu práva myslivosti.....</i>	61
12.3.4	<i>Organizované pytláctví jako přerod v závažnou trestnou činnost</i>	61
12.3.5	<i>Případ pytláctví řešený výlučně v přestupkovém řízení (modelový případ)</i>	62
12.4	SHRNUTÍ A VYHODNOCENÍ POZNATKŮ Z APLIKAČNÍ PRAXE.....	63
	ZÁVĚR.....	65
	SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	67
	SEZNAM ZKRATEK.....	70

Úvod

Pytláctví představuje dlouhodobě aktuální společenský problém, který se dotýká nejen ochrany přírody a životního prostředí, ale také fungování veřejné správy a trestní justice. Neoprávněný lov zvěře a ryb zasahuje do ekologické rovnováhy, ohrožuje biodiverzitu a současně narušuje zákonem regulovaný výkon myslivosti a rybářství. Aplikační praxe přitom ukazuje, že pytláctví není jednoduším jevem, ale zahrnuje široké spektrum jednání různé závažnosti, od méně významných porušení povinností až po organizované a systematické formy neoprávněného lovu.

Právní úprava pytláctví v České republice reaguje na tuto různorodost kombinací administrativněprávních a trestněprávních prostředků. Méně závažná porušení právních povinností jsou řešena v přestupkovém řízení, zatímco závažnější případy mohou naplnit znaky trestného činu pytláctví. Rozlišení mezi správní a trestní odpovědností však v praxi není vždy jednoznačné a vyžaduje individuální posouzení konkrétních okolností případu, zejména z hlediska míry společenské škodlivosti jednání.

Motivací ke zpracování této práce je snaha poukázat na komplexnost právní regulace pytláctví a na rozdíly mezi teoretickým vymezením právních institutů a jejich praktickým uplatňováním. Pozornost je věnována zejména otázce přiměřenosti právní reakce na jednotlivé formy pytláctví a uplatňování zásady subsidiarity trestní represe, která hraje v této oblasti významnou roli.

Práce je členěna na teoretickou a praxeologickou část. Teoretická část se zaměřuje na výklad relevantní právní úpravy a základních pojmů souvisejících s myslivostí, rybářstvím a pytláctvím. Praxeologická část je věnována analýze konkrétních případů z aplikační praxe, včetně kazuistik a komparativního pohledu na vybrané zahraniční přístupy. Při zpracování práce byly využity metody analýzy právních předpisů, odborné literatury, judikatury a případových studií.

Záměrem práce je nabídnout ucelený pohled na právní regulaci pytláctví a na její fungování v praxi a přispět k lepšímu pochopení možností a limitů administrativněprávních a trestněprávních prostředků ochrany zvěře a ryb jako součásti životního prostředí.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Cílem této práce je analyzovat administrativněprávní a trestněprávní prostředky boje proti pytláctví v České republice a zhodnotit jejich uplatnění v aplikační praxi. Práce se zaměřuje na pytláctví jako specifický delikt na pomezí správního a trestního práva, který zasahuje do oblasti ochrany životního prostředí, výkonu práva myslivosti a rybářského práva a veřejného zájmu. Pozornost je věnována jak platné právní úpravě, tak jejímu praktickému fungování při postihování neoprávněného lovu zvěře a ryb.

Objektem zkoumání je právní regulace pytláctví a odpovědnost za jeho spáchání, a to jak v rovině správněprávní, tak trestněprávní. Práce vychází z analýzy relevantních právních předpisů, zejména zákona o myslivosti, zákona o rybářství, trestního zákoníku a souvisejících právních norem, doplněných o odbornou literaturu a judikaturu vztahující se k dané problematice. Teoretická část práce vytváří východisko pro následné zhodnocení aplikační praxe.

Praxeologická část práce je založena na analýze vybraných případů pytláctví řešených orgány veřejné moci, které jsou zpracovány formou přehledových případů a kazuistik. Tyto případy slouží k ilustraci rozdílů mezi přestupkovým a trestněprávním řešením pytláctví, k posouzení hranice mezi správní a trestní odpovědností a k poukázání na praktické problémy spojené s dokazováním a právní kvalifikací tohoto jednání. Pro doplnění byla využita rovněž komparativní metoda při srovnání vybraných přístupů zahraniční judikatury.

Při zpracování práce byly použity zejména metody analýzy právních předpisů, odborné literatury a judikatury, kazuistická metoda a metoda syntézy získaných poznatků. Statistické metody byly využity pouze v omezeném rozsahu, především k přehledovému vyhodnocení vybraných případů, přičemž důraz byl kladen na kvalitativní právní interpretaci zjištěných skutečností. Získané poznatky byly interpretovány v souladu se zásadami správního a trestního práva, zejména se zásadou subsidiarity trestní represe.

2 Myslivost, rybářství a související právní předpisy

Volně žijící zvěř a ryby představují významnou součást přírodního bohatství České republiky a současně nenahraditelný prvek životního prostředí. Jejich ochrana, regulace lovu a postih protiprávních zásahů, včetně pytláctví, vychází z ústavních základů právního řádu. Nejvyšším právním předpisem, který zakotvuje obecnou povinnost ochrany přírody a přírodního bohatství, je Ústava České republiky.

Již v preambuli Ústavy je deklarována vůle občanů České republiky „střežit a rozvíjet zděděné přírodní a kulturní, hmotné a duchovní bohatství“, čímž je ochrana přírodních hodnot vymezena jako jeden ze základních konstitutivních principů státu. Tento hodnotový rámec je dále konkretizován v čl. 7 Ústavy České republiky, podle něhož stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství.

Jak uvádí Gerloch, čl. 7 Ústavy představuje tzv. programové ustanovení, které sice samo o sobě nezakládá přímo vymahatelná subjektivní práva, avšak ukládá státu povinnost aktivně vytvářet právní a institucionální podmínky k ochraně životního prostředí a jeho složek.¹ Ochrana přírodního bohatství je zde chápána jako dlouhodobý veřejný zájem, který musí být promítán do jednotlivých odvětvových právních úprav.

Podle Kučery je ochrana přírody v ústavním pořádku České republiky výrazem moderního pojetí odpovědnosti státu za zachování přírodních hodnot nejen pro současnou, ale i pro budoucí generace.² Z tohoto pohledu je regulace myslivosti a rybářství legitimním projevem státní ingerence do výkonu vlastnických a jiných práv, neboť sleduje ústavně aprobovaný cíl ochrany životního prostředí.

Ústavní zakotvení ochrany přírody tak vytváří základní normativní rámec, na němž je vystavěna podrobná zákonná regulace myslivosti, rybářství a s nimi souvisejících deliktů. Ochrana zvěře a ryb není chápána pouze jako ekologický imperativ, ale rovněž jako významný veřejný zájem, jehož prosazování je svěřeno státu prostřednictvím zákonné regulace, kontrolních mechanismů a sankčních nástrojů.

¹ GERLOCH, A. *Ústavní právo*. 7. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2019, s. 241–243.

² KUČERA, Z. *Ústavní právo a státověda*. Praha: Leges, 2018, s. 198–200.

2.1 Myslivost a právní rámec výkonu práva myslivosti

Zákonným vyjádřením ústavního principu ochrany zvěře je zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „MyslZ“). Tento zákon v § 2 písm. b) stanoví, že zvěř je obnovitelným přírodním bohatstvím, čímž ji jednoznačně vyjímá z režimu soukromoprávních věcí a podřazuje ji zvláštní veřejnoprávní ochraně. Hendrych v této souvislosti zdůrazňuje, že zvěř není objektem vlastnického práva, ale samostatnou složkou životního prostředí, s níž je nakládáno výhradně v mezích zákonem stanovených pravidel.³

Myslivost je v MyslZ vymezena jako soubor činností prováděných ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti přírody a ekosystému, přičemž zahrnuje nejen samotný lov, ale také péči o zvěř, její ochranu a cílevědomý chov, jakož i spolkovou činnost směřující k udržování mysliveckých tradic jako součásti národního kulturního dědictví. Tento široký zákonný rámec odráží skutečnost, že myslivost nelze chápat pouze jako individuální zájmovou aktivitu, nýbrž jako odbornou činnost vykonávanou ve veřejném zájmu. Jak uvádí Hendrych, právě propojení ekologické, hospodářské a kulturní roviny činí z myslivosti specifickou oblast veřejnoprávní regulace.⁴

Právo myslivosti představuje souhrn práv a povinností spočívajících zejména v ochraně zvěře, jejím cílevědomém chovu, lovu a přivlastnění si ulovené nebo nalezené uhynulé zvěře, jejích vývojových stadií a shozů paroží, a dále v oprávnění užívat k těmto účelům honební pozemky v nezbytném rozsahu. Výkon tohoto práva je podmíněn splněním zákonem stanovených požadavků a podléhá soustavnému státnímu dozoru. Jak upozorňuje Průcha, právo myslivosti nelze chápat jako subjektivní právo v tradičním soukromoprávním pojetí, ale jako specifické veřejnoprávní oprávnění, jehož výkon je úzce spojen s ochranou veřejného zájmu.⁵

Podrobnější úprava výkonu práva myslivosti je obsažena v prováděcích právních předpisech, zejména ve vyhlášce Ministerstva zemědělství č. 245/2002 Sb., o době lovu jednotlivých druhů zvěře a o bližších podmínkách provádění lovu, a ve vyhlášce č. 244/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení MyslZ. Tyto právní předpisy

³ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 365–367.

⁴ Tamtéž, s. 369–371.

⁵ PRŮCHA, Petr. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2020, s. 312–314.

konkretizují zákonná pravidla a stanovují přesné limity výkonu práva myslivosti, jejichž porušení může vést ke vzniku správněprávní nebo trestní odpovědnosti.

Význam myslivosti jako nástroje ochrany životního prostředí opakovaně zdůraznil i Ústavní soud České republiky, podle něhož myslivost představuje státem aprobovanou činnost směřující k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – volně žijící zvěře. Ústavní soud současně vymezil myslivost jako činnost, jejíž podstatou je rovnováha mezi ochranou zvěře a regulovaným právem lovu, přičemž primárním cílem není hospodářský prospěch, ale zachování ekologické stability.⁶

2.1.1 Dokumenty potřebné k oprávněnému lovu zvěře

Neoprávněného lovu zvěře nebo ryb se dopouští osoba, která k této činnosti není oprávněna, nemá k ní příslušné povolení nebo jedná nad jeho rámec. Požadavky na oprávněný lov zvěře stanoví § 46 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, podle něhož musí mít lovec při lovu u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a doklad o povinném pojištění odpovědnosti. Při lovu se zbraní je dále povinen mít zbrojní průkaz a průkaz zbraně, při lovu s loveckým dravcem pak jeho evidenční kartu. Tyto doklady je osoba vykonávající lov povinna na vyzvání předložit orgánům Policie České republiky, orgánům státní správy myslivosti, mysliveckému hospodáři nebo myslivecké strážci příslušné honitby.

Lovecký lístek představuje základní předpoklad oprávnění k výkonu práva myslivosti a vydává jej věcně a místně příslušný orgán státní správy myslivosti po splnění zákonem stanovených podmínek. Lovit lze pouze zvěř, která není hájena, a to v zákonem stanovené době lovu.

Dalším dokladem souvisejícím s oprávněným lovem zvěře je lístek o původu zvěře, který slouží k prokázání legálního původu uloveného kusu. Obsahuje zejména údaje o druhu zvěře, datu a místu jejího ulovení, honitbě, v níž byl lov proveden, a osobě lovce. Jeho účelem je doložit, že zvěř byla ulovena v souladu s právními předpisy, což má zásadní význam při dalším nakládání se zvěřinou, například při jejím převozu, prodeji nebo darování. Absence tohoto dokladu může vyvolávat pochybnosti o legálním původu zvěřiny a může být indikátorem protiprávního jednání.

⁶ Srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03.

Součástí systému evidence ulovené zvěře je rovněž plomba, která se umísťuje na ulovený kus a slouží k jeho označení a identifikaci. Plomba potvrzuje, že zvěř byla ulovena v souladu s právními předpisy a stanovenými podmínkami lovu. Umísťuje se bezprostředně po ulovení, zpravidla na končetinu nebo parohy u větších druhů zvěře.

Vymezení zákonných podmínek oprávněného lovu má zásadní význam pro pochopení pytláctví jako protiprávního jednání, neboť jeho podstatou je právě porušení těchto povinností, případně výkon lovu bez potřebných oprávnění či dokladů.

2.2 Rybářství a právní rámec výkonu rybářského práva

Rybářství je, obdobně jako myslivost, upraveno samostatným právním předpisem, a to zákonem č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní a ochraně mořských rybolovných zdrojů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „RybZ“). Tento zákon vymezuje rybářství jako soubor činností zahrnujících chov, ochranu, zušlechťování a lov ryb, případně dalších vodních organismů, a to jak v rámci rybníkářství, tak při výkonu rybářského práva. Jak uvádí Hendrych, právní regulace rybářství nevychází pouze z jeho hospodářského významu, ale reflektuje také jeho environmentální funkci, neboť směřuje k ochraně vodních ekosystémů a k udržitelnému využívání jejich biologických zdrojů.⁷

Rybářství se podle RybZ dělí na dvě základní oblasti. První z nich je rybníkářství, které zahrnuje chov a lov ryb, případně dalších vodních organismů, v rybnících nebo ve zvláštních rybochovných zařízeních. Cílem rybníkářství je zejména produkce ryb, rybího masa a rybí násady, přičemž právní úprava jej výslovně řadí mezi odvětví zemědělské výroby. Průcha v této souvislosti zdůrazňuje, že rybníkářství plní vedle hospodářské funkce také funkci ekologickou a krajinnotvornou, což odůvodňuje jeho výraznou veřejnoprávní regulaci.⁸

Druhou oblastí je výkon rybářského práva, který spočívá v lovu ryb v rybářských revírech za podmínek stanovených zákonem a prováděcími právními předpisy. Výkon rybářského práva je podmíněn splněním zákonných požadavků, zejména držením rybářského lístku a povolenky k lovu, a podléhá státnímu dozoru prostřednictvím rybářské stráže a orgánů veřejné správy. Jak uvádí Prášková, cílem této regulace není pouze kontrola rybolovu

⁷ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 372–374.

⁸ PRŮCHA, Petr. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2020, s. 318–320.

jako takového, ale především ochrana rybích populací a zachování ekologické rovnováhy vodních ekosystémů.⁹

Rybářské právo má, obdobně jako právo myslivosti, povahu zvláštního veřejnoprávního oprávnění. Nezakládá subjektivní právo k rybám jako k věcem v soukromoprávním smyslu, ale představuje zákonem regulované oprávnění k nakládání s obnovitelným přírodním bohatstvím. Tento charakter rybářského práva se promítá i do sankční úpravy, neboť porušení stanovených povinností může vést ke vzniku správněprávní, a v závažnějších případech i trestní odpovědnosti.

2.2.1 Dokumenty potřebné k oprávněnému lovu ryb

Požadavky na oprávněný lov ryb stanoví § 13 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o rybníkářství“). Při lovu v rybářském revíru je osoba provádějící lov povinna mít u sebe rybářský lístek a povolenku k lovu, pokud sama není uživatelem rybářského revíru, případně doklad o udělení výjimky. Tyto doklady je povinna na vyžádání předložit rybářské strážní, rybářskému hospodáři nebo jeho zástupci, osobám pověřeným příslušným rybářským orgánem, případně orgánům Policie České republiky.

Rybářský lístek je podle § 2 písm. l) zákona o rybníkářství dokladem nezbytným pro vydání povolenky k lovu a opravňuje jeho držitele k výkonu lovu ryb a vodních organismů v rybářských revírech za podmínek stanovených zákonem. Povolenka k lovu je dle § 2 písm. m) téhož zákona dokladem, který konkrétní fyzickou osobu opravňuje k lovu ryb nebo vodních organismů v určeném rybářském revíru.

Za lovení ryb se přitom považuje jakákoli činnost směřující k jejich ulovení, a to bez ohledu na to, zda si pachatel ulovené ryby ponechá, či je následně pustí zpět do vody. Rozhodující je samotné jednání směřující k odlovu, nikoli až faktický následek v podobě přivlastnění si ryby.

Stejně jako v oblasti myslivosti je i v rybníkářství vymezení zákonných podmínek výkonu lovu klíčové pro určení hranice mezi oprávněným výkonem rybářského práva a

⁹ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 28–30.

protiprávním jednáním, které může v závislosti na intenzitě a okolnostech naplnit znaky přestupku nebo trestného činu pytláctví.

2.3 Vymezení pytláctví v právním smyslu

Pytláctví představuje závažný protiprávní zásah do zákonem chráněných vztahů v oblasti myslivosti a rybářství. V obecném pojetí lze pytláctví chápat jako neoprávněný lov zvěře nebo ryb, popřípadě neoprávněné nakládání s nimi, a to v rozporu s platnými právními předpisy. Toto jednání zasahuje nejen do ekologických hodnot a ochrany přírody, ale současně i do veřejnoprávních a majetkových zájmů subjektů oprávněných k výkonu práva myslivosti či rybářského práva.

Z hlediska trestního práva je pytláctví vymezeno v § 304 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Trestného činu se dopustí ten, kdo neoprávněně loví zvěř nebo ryby v hodnotě nikoli nepatrné, nebo kdo neoprávněně ulovenou zvěř či ryby ukryje, převede na sebe nebo jiného, anebo je přechovává. Šámal zdůrazňuje, že podstatou této skutkové podstaty není pouze samotný neoprávněný lov, ale i následné nakládání s neoprávněně získaným přírodním bohatstvím, čímž se rozšiřuje okruh postižitelného jednání.¹⁰

Jedním z určujících kritérií trestní odpovědnosti za pytláctví je dosažení hranice škody nikoli nepatrné, jejíž vymezení stanoví § 138 trestního zákoníku. Význam tohoto kritéria však nelze chápat pouze jako mechanické kvantitativní vyjádření hodnoty ulovené zvěře nebo ryb. Jak uvádí Jelínek, hodnota předmětu útoku plní v trestním právu širší funkci, neboť představuje jeden z prostředků, jímž se vymezuje intenzita zásahu do chráněných společenských vztahů a posuzuje se závažnost konkrétního jednání.¹¹

Pytláctví však existuje rovněž na úrovni správního práva trestního, tedy jako přestupek. Jednání, která nenaplnují znaky trestného činu, zejména z hlediska výše způsobené škody nebo míry společenské škodlivosti, jsou sankcionována podle MyslZ, RybZ a zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Jak uvádí Prášková, správněprávní sankcionování umožňuje pružnější a diferencovanější reakci státu na méně

¹⁰ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k § 304.

¹¹ JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 260–263.

závažná protiprávní jednání a současně naplňuje zásadu subsidiarity trestní represe, podle níž má být trestní právo uplatňováno až jako prostředek ultima ratio.¹²

Vymezení pytláctví tak vytváří prostor pro souběžné uplatnění správněprávní a trestněprávní odpovědnosti, přičemž volba konkrétního druhu odpovědnosti závisí na posouzení všech relevantních okolností případu. Podrobnější rozbor těchto rozdílů a interpretačních problémů bude předmětem dalších kapitol této bakalářské práce.

2.4 Historický vývoj pytláctví

Pytláctví je jevem, který provází regulaci lovu od počátků organizované společnosti. Jeho podoba a společenské hodnocení se v čase proměňovaly v závislosti na vlastnických vztazích k půdě, technologickém pokroku i míře státní regulace. Zatímco v předstátních společnostech byl lov základním prostředkem obživy, vznikem státní moci a vymezením výlučných loveckých práv se z neautorizovaného lovu stal postihovaný delikt.

Ve středověku byl lov vázán na panovnické a šlechtické privilegium. Porušení loveckého práva bylo trestáno přísně, často tělesnými tresty nebo konfiskací majetku. Pytláctví v tomto období plnilo nejen ekonomickou, ale i sociálně-rezistentní funkci, neboť bylo reakcí na nerovné rozdělení přístupu k přírodním zdrojům.

S nástupem novověku a zejména průmyslové revoluce došlo k technologickému zlomu. Rozšíření palných zbraní a později i dalších technických prostředků umožnilo efektivnější, avšak destruktivnější způsoby lovu. Právě v 19. století se začíná formovat moderní ochrana přírody a první systematické právní regulace lovu s cílem zabránit vyhubení některých druhů.

V českých zemích se právní úprava myslivosti postupně vyvíjela od zemských zřízení přes rakousko-uherské předpisy až po moderní kodifikace. V období socialismu byla myslivost silně centralizována a pytláctví bylo považováno za výrazně společensky škodlivé jednání, často postihované i trestněprávními prostředky. Současná právní úprava navazuje na tuto tradici, avšak klade důraz především na ekologickou funkci ochrany zvěře a ryb.

¹² PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 19–21.

Historický vývoj právní úpravy pytláctví dokládá postupný posun od ochrany panovnických a majetkových zájmů k ochraně veřejných a ekologických hodnot. Jak upozorňuje Průcha, tento vývoj se promítá i do současného pojetí veřejného práva, které chápe ochranu přírodních zdrojů a životního prostředí jako významný veřejný zájem.¹³ Současná právní úprava proto nahlíží pytláctví především jako zásah do životního prostředí a obnovitelných přírodních zdrojů. Historická perspektiva zároveň umožňuje lépe porozumět tomu, proč je pytláctví v moderním právním řádu regulováno nejen prostředky správního práva, ale v závažnějších případech také prostřednictvím trestního práva.

2.5 Druhy a způsoby pytláctví

Pytláctví se v aplikační praxi neprojevuje jako jednotný typ jednání, ale zahrnuje různé formy protiprávního zásahu, které se odlišují jak způsobem provedení, tak intenzitou dopadu na chráněné zájmy. Jak vyplývá z trestněprávní doktríny, rozlišení jednotlivých forem pytláctví má význam nejen z hlediska jejich popisu, ale zejména pro správné posouzení právní kvalifikace a volbu adekvátní sankce.¹⁴

Z hlediska právní regulace je možné pytláctví členit především podle povahy porušené povinnosti, způsobu provedení neoprávněného lovu a rozsahu následků, které takové jednání vyvolává.

2.5.1 Neoprávněný lov jako základní forma pytláctví

Základní a nejčastější formou pytláctví je neoprávněný lov zvěře nebo ryb bez splnění zákonem stanovených podmínek. Typicky se jedná o lov prováděný osobou, která není držitelem potřebného oprávnění, tedy například loveckého lístku, rybářského lístku nebo povolenky k lovu. Takové jednání představuje přímý zásah do práva myslivosti či rybářského práva a zároveň ohrožuje zákonem chráněný zájem na ochraně přírodního bohatství.

Jak upozorňuje Průcha, z právního hlediska je podstatné, že již samotný výkon lovu bez příslušného oprávnění zakládá protiprávnost jednání, a to bez ohledu na to, zda došlo k

¹³ PRŮCHA, Petr. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2020, s. 309–311.

¹⁴ JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. Praha: Leges, 2022, s. 410–412.

faktickému ulovení zvěře či ryb. Tato skutečnost je významná zejména při posuzování přestupkové odpovědnosti, kde není vždy vyžadován vznik konkrétní škody.¹⁵

2.5.2 Základní způsoby lovu a jejich právní význam

Další významnou skupinu tvoří pytláctví páchané zakázaným způsobem lovu. Zde se jedná o případy, kdy osoba sice může disponovat určitým oprávněním k lovu, avšak poruší zákonem nebo prováděcími předpisy stanovená pravidla jeho výkonu. Typickým příkladem je použití nepovolených loveckých prostředků, lov v době hájení nebo lov v zakázaných lokalitách.

Zakázané způsoby lovu jsou právními předpisy postihovány přísněji zejména z důvodu jejich zvýšené nebezpečnosti. Tyto formy pytláctví často vedou k neadekvátním zásahům do populací zvěře a ryb a mohou způsobit dlouhodobé ekologické škody, které přesahují individuální zájem jednotlivce.

Jak uvádí Šámal, z hlediska právní kvalifikace je právě způsob provedení jednání jedním z klíčových kritérií při posuzování společenské škodlivosti skutku a rozhodování o tom, zda postačí správněprávní postih, nebo je namístě uplatnění trestněprávní odpovědnosti.¹⁶

2.5.3 Pytláctví motivované majetkovým prospěchem

Zvláštní pozornost si zaslouží případy pytláctví, jejichž motivem je získání majetkového prospěchu. Tyto formy jednání se vyznačují vyšší mírou společenské škodlivosti, neboť zpravidla nesledují pouze individuální zájem pachatele, ale mohou být součástí systematické nebo opakované činnosti.

Případy pytláctví motivované snahou o získání majetkového prospěchu bývají v praxi spojeny s dalším neoprávněným nakládáním s ulovenou zvěří nebo rybami, typicky jejich distribucí či prodejem mimo zákonný rámec. Takové jednání již nepředstavuje pouze zásah do ekologických hodnot, ale dotýká se také majetkových a hospodářských zájmů subjektů oprávněných k výkonu práva myslivosti nebo rybářského práva.

¹⁵ PRŮCHA, Petr. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2020, s. 305–307.

¹⁶ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k § 304.

Jak uvádí Jelínek, ziskový motiv a systematicčnost jednání mohou být významnými okolnostmi zvyšujícími míru společenské škodlivosti a odůvodňujícími uplatnění trestněprávní odpovědnosti.¹⁷

2.5.4 Význam rozlišení druhů pytláctví pro právní posouzení

Rozlišení jednotlivých druhů a způsobů pytláctví má zásadní význam pro správné právní posouzení konkrétního jednání. Ne každé porušení pravidel lovu totiž automaticky zakládá trestní odpovědnost. V řadě případů postačí uplatnění odpovědnosti přestupkové, zejména tehdy, pokud jde o ojedinělé porušení bez závažnějších následků.

Naopak systematické, ziskově motivované nebo ekologicky nebezpečné formy pytláctví zpravidla odůvodňují použití přísnějších sankčních prostředků. Právní úprava tak umožňuje flexibilní reakci na různé formy protiprávního jednání a respektuje zásadu subsidiarity trestní represe, jak uvádí Prášková.¹⁸

2.6 Pytláctví na úseku rybářství

Pytláctví v oblasti rybářství má svá specifika vyplývající z charakteru vodního prostředí a dostupnosti rybolovu široké veřejnosti. Typickým rysem je vyšší četnost přestupkových forem pytláctví, neboť jednotlivé úlovky často nedosahují hranice škody nikoli nepatrné.

Specifičnost rybářského pytláctví se v aplikační praxi projevuje zejména v tom, že hranice mezi přestupkovou a trestní odpovědností je zde často obtížně rozpoznatelná, což klade zvýšené nároky na posuzování společenské škodlivosti konkrétního jednání.

2.6.1 Typické formy rybářského pytláctví

Nejběžnější formou je lov ryb bez rybářského lístku nebo povolenky k lovu, případně lov v rozporu s podmínkami stanovenými v povolence. Časté je rovněž

¹⁷ JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 268–271.

¹⁸ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 22–24.

porušování doby hájení, minimální lovné míry nebo povoleného množství ulovených ryb.¹⁹

Závažnějšími případy jsou lov zakázanými prostředky, zejména pomocí sítí, elektrického proudu nebo chemických látek. Tyto metody mohou způsobit masivní úhyn ryb a dalších vodních organismů a představují vážné ohrožení vodních ekosystémů.²⁰

2.6.2 Společenské dopady rybářského pytláctví

Rybářské pytláctví má negativní dopady nejen ekologické, ale i ekonomické. Nelegální odlov ryb narušuje hospodaření v rybářských revírech, poškozují legální uživatele revírů a může vést k rozvoji černého trhu s rybami. V některých případech je rybářské pytláctví součástí organizované trestné činnosti, což zvyšuje jeho nebezpečnost a odůvodňuje přísnější postih.²¹

2.7 Shrnutí kapitoly a význam právní regulace pytláctví

Tato kapitola se zaměřila na vymezení myslivosti a rybářství jako veřejnoprávně regulovaných činností, jejichž výkon je úzce spjat s ochranou přírodního bohatství a udržitelným využíváním obnovitelných přírodních zdrojů. Bylo prokázáno, že právní úprava těchto oblastí vychází z ústavních základů ochrany životního prostředí a navazuje na ně prostřednictvím zvláštních zákonů upravujících výkon práva myslivosti a rybářského práva.

Zvěř a ryby jsou právním řádem České republiky chápány nikoliv jako běžné věci v právním smyslu, ale jako obnovitelné přírodní bohatství, které podléhá zvýšené ochraně ze strany státu. Teprve jejich zákonné ulovení zakládá možnost vzniku vlastnického práva. Tento koncept je zásadní pro pochopení podstaty pytláctví jako protiprávního jednání, jež zasahuje nejen do ekologických vztahů, ale také do majetkových a veřejnoprávních zájmů.

¹⁹ § 30 zákona č. 99/2004 Sb., o rybářství, ve znění pozdějších předpisů; srov. PRŮCHA, P. *Správní právo. Obecná část*. Brno: MU, 2019, s. 318–320.

²⁰ § 13 zákona č. 99/2004 Sb., o rybářství, ve znění pozdějších předpisů; srov. PRŮCHA, P., *Správní právo. Obecná část*, Brno: MU, 2019.

²¹ Srov. PRŮCHA, P. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2019, s. 318–320; ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k § 304.

Pytláctví bylo v této kapitole vymezeno jak z hlediska trestního práva, tak z pohledu správního práva trestního. Ukázalo se, že český právní řád pracuje s dualismem odpovědnosti, kdy méně závažné případy jsou řešeny jako přestupky, zatímco společensky škodlivější jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu pytláctví. Toto rozlišení odpovídá zásadě subsidiarity trestní represe a umožňuje přiměřenou reakci státu na různé formy protiprávního jednání.

Historický exkurz potvrdil, že pytláctví není jevem novodobým, ale provází regulaci lovu po staletí. Zatímco dříve bylo spojeno především se sociálními nerovnostmi a bojem o obživu, v současnosti se stále častěji setkáváme s pytláctvím motivovaným ekonomickým ziskem, využívajícím moderní technologie a v některých případech vykazujícím znaky organizované trestné činnosti. Tento vývoj klade zvýšené nároky na efektivitu právní regulace i činnost kontrolních a represivních orgánů.

Specifická pozornost byla věnována pytláctví na úseku rybářství, které se vyznačuje vyšší mírou přestupkových jednání, avšak v závažnějších případech může rovněž naplnit znaky trestného činu. Negativní dopady rybářského pytláctví se neomezují pouze na ekologickou oblast, ale mají i významné hospodářské a společenské důsledky.

Závěrem lze konstatovat, že právní úprava pytláctví představuje důležitý nástroj ochrany životního prostředí, jehož účinnost závisí nejen na kvalitě legislativy, ale také na její důsledné aplikaci v praxi. Tato kapitola vytváří teoretický základ pro další části bakalářské práce, které se budou podrobněji zabývat trestněprávními a správněprávními prostředky boje proti pytláctví.

2.8 Myslivost a rybářství jako nástroj ochrany životního prostředí

Myslivost a rybářství nelze v současném právním řádu chápat izolovaně jako pouhé formy hospodářské či zájmové činnosti, ale je třeba je vnímat především jako specifické nástroje ochrany životního prostředí. Právní regulace těchto oblastí sleduje nejen zájem na racionálním využívání přírodních zdrojů, ale zejména zachování ekologické rovnováhy a biologické rozmanitosti.

Zvěř a ryby jsou součástí složitých ekosystémových vazeb, přičemž jejich populace podléhají přirozeným výkyvům i antropogenním zásahům. Právě proto stát prostřednictvím právní úpravy stanoví pravidla jejich chovu, ochrany a lovu tak, aby byl

zajištěn udržitelný stav populací. Myslivost i rybářství tak plní regulační funkci, která má zabránit jak přemnožení některých druhů, tak jejich nadměrnému úbytku.

Významnou roli v tomto ohledu hraje preventivní složka právní regulace. Povinnost dodržovat dobu hájení, lovné míry, kvóty odlovu či zákazy určitých způsobů lovu směřuje k ochraně reprodukční schopnosti populací a k minimalizaci negativních zásahů do přírodních procesů. Právní normy zde neplní pouze represivní funkci, ale především funkci preventivní a regulační.

Myslivost a rybářství rovněž přispívají k ochraně životního prostředí prostřednictvím odborné péče o přírodní prostředí, například úpravami biotopů, příkrmováním zvěře v zimním období, regulací invazních druhů nebo zarybňováním vodních toků. Tyto činnosti jsou často vykonávány subjekty, které mají k výkonu práva myslivosti či rybářského práva zákonné oprávnění, a jsou pod dohledem orgánů veřejné správy.

Z hlediska právní teorie lze konstatovat, že myslivost a rybářství představují specifický průnik environmentálního práva, správního práva a v omezeném rozsahu i práva trestního. Tento průnik je patrný zejména v sankční rovině, kdy porušení povinností stanovených k ochraně životního prostředí může vést nejen k uložení správního trestu, ale v závažnějších případech i k trestní odpovědnosti.

2.9 Pytláctví jako specifický delikt na pomezí veřejného a trestního práva

Pytláctví představuje specifický typ protiprávního jednání, které se pohybuje na rozhraní veřejného práva, konkrétně správního práva trestního, a práva trestního. Tento dualismus odpovědnosti je jedním z charakteristických rysů právní úpravy pytláctví v České republice a významně ovlivňuje způsob jeho posuzování i sankcionování.

Zatímco méně závažné formy pytláctví jsou kvalifikovány jako přestupky a projednávány v rámci správního řízení, závažnější případy naplňují znaky trestného činu pytláctví podle trestního zákoníku. Rozhodujícím kritériem pro rozlišení těchto forem odpovědnosti není pouze formální naplnění skutkové podstaty, ale především míra společenské škodlivosti jednání.

Tento přístup odráží zásadu subsidiarity trestní represe, podle níž má být trestní právo používáno jako krajní prostředek ochrany společnosti. V případě pytláctví se tato zásada

uplatňuje velmi výrazně, neboť stejný typ jednání – například neoprávněný lov – může být v závislosti na okolnostech případu posouzen buď jako přestupek, nebo jako trestný čin.

Pytláctví je zároveň deliktem, který zasahuje více chráněných zájmů současně. Vedle ochrany životního prostředí dochází k zásahu do práva myslivosti či rybářského práva, a v neposlední řadě také do majetkových práv subjektů, jimž svědčí oprávnění k hospodaření se zvěří či rybami. Právě tato vícevrstevnatost odůvodňuje relativně široké spektrum sankčních prostředků, od pokut a zákazu činnosti až po tresty ukládané soudem.

Specifikem pytláctví je rovněž skutečnost, že pachatelem může být nejen osoba bez jakéhokoli oprávnění k lovu, ale i osoba, která jinak splňuje podmínky výkonu práva myslivosti či rybářského práva, avšak poruší zákonem stanovená pravidla. Tím se pytláctví odlišuje od řady jiných deliktů, které jsou typicky spojeny s absencí oprávnění.

Z pohledu aplikační praxe představuje pytláctví delikt, jehož posuzování vyžaduje úzkou spolupráci orgánů veřejné správy a orgánů činných v trestním řízení. Správné vyhodnocení povahy jednání a jeho společenské škodlivosti je klíčové pro určení, zda postačí uplatnění správněprávní odpovědnosti, nebo je nezbytné využít prostředky trestního práva.

Z uvedeného je patrné, že pytláctví představuje právně i fakticky složitý delikt, jehož posouzení nelze založit pouze na mechanickém porovnání zákonných znaků. Rozlišení mezi přestupkem a trestným činem vyžaduje vždy individuální hodnocení konkrétních okolností případu, zejména míry společenské škodlivosti jednání a rozsahu jeho následků. Právě tato skutečnost činí z pytláctví delikt, u něhož v aplikační praxi často vznikají interpretační obtíže, jimž bude v další části práce věnována samostatná pozornost.

3 Právní úprava trestného činu pytláctví *de lege lata*

Právní úprava trestného činu pytláctví v současném českém právním řádu představuje specifický průnik trestního práva hmotného a veřejnoprávní regulace ochrany přírody. Zákodárce zde reaguje na potřebu chránit zvěř a ryby nejen jako objekty majetkových vztahů, ale především jako součást životního prostředí, jehož ochrana je ústavně garantovaným veřejným zájmem.

Trestný čin pytláctví je systematicky zařazen mezi trestné činy proti životnímu prostředí, což samo o sobě vypovídá o jeho hodnotovém ukotvení. Nejde tedy pouze o postih neoprávněného přivlastnění si zvěře či ryb, ale o ochranu ekologických funkcí přírody, rovnováhy ekosystémů a regulovaného hospodaření s přírodními zdroji.

Z hlediska *de lege lata* je rozhodující úprava obsažená v trestním zákoníku, která však nemůže být vykládána izolovaně. Smysl a rozsah trestní odpovědnosti za pytláctví lze pochopit pouze ve spojení s právní úpravou myslivosti a rybářství, jež stanoví podmínky oprávněného výkonu lovu. Trestní právo zde vystupuje jako krajní prostředek ochrany tam, kde správněprávní nástroje nepostačují.

3.1 Systematické zařazení trestného činu pytláctví

Trestný čin pytláctví je upraven v § 304 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a je systematicky zařazen do hlavy VIII mezi trestné činy proti životnímu prostředí. Toto zařazení reflektuje současné pojetí pytláctví jako deliktu, jehož primárním chráněným zájmem není majetek, nýbrž ochrana životního prostředí a jeho jednotlivých složek, zejména volně žijící zvěře a ryb.

Trestněprávní doktrína dlouhodobě poukazuje na to, že systematické zařazení skutkové podstaty v rámci trestního zákoníku není nahodilé, ale představuje významné interpretační vodítko. Jak uvádí Jelínek, zařazení trestného činu do určité hlavy trestního zákoníku vyjadřuje hodnotovou prioritu zákonodárce a určuje, který zájem má být trestněprávní ochranou primárně chráněn.²²

V případě pytláctví došlo v historickém vývoji k výraznému posunu. Zatímco starší právní úpravy kladly důraz především na ochranu majetkových práv a hospodářských

²² JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. 7. vydání. Praha: Leges, 2022, s. 45–47.

zájmů, současná koncepce vychází z ekologického pojetí ochrany zvěře a ryb jako součásti ekosystému. Neoprávněný lov je proto chápán jako jednání, které může narušit populační rovnováhu, ohrozit biologickou rozmanitost a negativně zasáhnout do stability přírodních systémů.

Zvolená systematika má významné důsledky i pro výklad jednotlivých znaků skutkové podstaty trestného činu pytláctví. Při jejich interpretaci je třeba vycházet z účelu ochrany životního prostředí jako veřejného statku, a nikoli redukovat posouzení jednání pachatele pouze na majetkovou újmu či individuální škodu. Tento přístup odpovídá současnému pojetí environmentálních trestných činů jako nástrojů ochrany širších společenských hodnot.

Toto systematické zařazení trestného činu pytláctví mezi trestné činy proti životnímu prostředí má významný dopad na jeho výklad a aplikaci v praxi. Orgány činné v trestním řízení jsou při posuzování jednotlivých znaků skutkové podstaty vedeny k upřednostnění ekologického rozměru ochrany před čistě majetkovým pojetím újmy.

3.2 Skutková podstata trestného činu pytláctví

Základní skutková podstata trestného činu pytláctví je konstruována jako kombinace jednání spočívajícího v neoprávněném lovu zvěře nebo ryb a jednání navazujících, tedy ukrytí, převedení nebo přechovávání neoprávněně ulovených jedinců. Charakteristickým znakem je rovněž požadavek, aby hodnota zvěře nebo ryb dosahovala alespoň hranice škody nikoli nepatrné.

Specifikem skutkové podstaty pytláctví je, že trestní odpovědnost může vzniknout již samotným neoprávněným výkonem lovu, a to i bez faktického ulovení zvěře či ryb. Jak uvádí Šámal, zákonodárce tím reflektuje zvýšenou nebezpečnost tohoto jednání a skutečnost, že negativní dopady na životní prostředí mohou vznikat již v průběhu samotného lovu, aniž by byly snadno napravitelné.²³

Skutková podstata je koncipována alternativně, což umožňuje postihnout široké spektrum pytláckého jednání. Tato konstrukce zvyšuje flexibilitu trestněprávní ochrany, zároveň

²³ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012.

však klade zvýšené nároky na orgány činné v trestním řízení při posuzování konkrétního skutku.

V aplikační praxi může být problematické zejména stanovení hodnoty neoprávněně ulovené zvěře nebo ryb, které je rozhodující pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty. Tato skutečnost klade zvýšené nároky na dokazování a často vyžaduje odborná vyjádření nebo znalecké posudky.

3.3 Kvalifikované skutkové podstaty a jejich význam

Vedle základní skutkové podstaty zákonodárce upravuje i skutkové podstaty kvalifikované, které reflektují vyšší míru společenské škodlivosti. Tyto kvalifikace reagují zejména na organizovanou formu pytláctví, motivaci pachatele získat majetkový prospěch a porušení zvláštní povinnosti chránit životní prostředí.

Kvalifikované skutkové podstaty plní významnou preventivní funkci, neboť směřují proti profesionálním a systematickým formám pytláctví, které mohou mít výrazné dopady na stav populací zvěře a ryb. Zákonodárce tím jasně signalizuje, že pytláctví není marginálním deliktem, ale jednáním, které může dosahovat vysoké míry nebezpečnosti.

Zvýšená trestní sazba v těchto případech zároveň umožňuje individualizaci trestu a jeho přizpůsobení závažnosti konkrétního jednání.

3.4 Vztah trestní a přestupkové odpovědnosti

Jedním z klíčových aspektů právní úpravy pytláctví *de lege lata* je vztah mezi trestní a přestupkovou odpovědností. Pytláctví představuje typický příklad deliktu, který může být v závislosti na intenzitě a okolnostech jednání posouzen buď jako přestupek, nebo jako trestný čin.

Pro posouzení trestní odpovědnosti nelze vycházet pouze z výše způsobené škody, ale je nezbytné hodnotit celkovou míru společenské škodlivosti konkrétního jednání. Jak zdůrazňuje Jelínek, trestní právo je koncipováno jako prostředek *ultima ratio*, který má být aplikován až tehdy, kdy jiné právní nástroje, zejména prostředky správního práva, neposkytují dostatečnou ochranu dotčeným společenským vztahům.²⁴

²⁴ JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. 7. vydání. Praha: Leges, 2022, s. 77–79

Tento dualismus klade zvýšené nároky na aplikační praxi, neboť vyžaduje pečlivé a individualizované posouzení každého případu. Nesprávná kvalifikace může vést buď k nepřiměřeně tvrdému postihu, nebo naopak k nedostatečné ochraně životního prostředí.

Kvalifikované skutkové podstaty trestného činu pytláctví tak reflektují nejen vyšší intenzitu zásahu do chráněných zájmů, ale i zvýšenou nebezpečnost jednání pachatele z hlediska způsobu provedení a systematickosti protiprávního jednání.

3.5 Trestný čin pytláctví jako prostředek ochrany životního prostředí

Současná právní úprava trestného činu pytláctví de lege lata odráží posun v pojetí ochrany životního prostředí, kdy již nejde pouze o ochranu jednotlivých složek přírody izolovaně, ale o ochranu jejich funkčních vazeb a rovnováhy. Trestní postih pytláctví tak nelze chápat jen jako sankcionování porušení pravidel lovu, nýbrž jako reakci na jednání, které ohrožuje širší ekologické souvislosti.

Zvěř a ryby plní v ekosystémech nezastupitelnou roli, a jejich neoprávněné vybíjení může mít dlouhodobé a obtížně vratné následky. Právě tato skutečnost legitimizuje zásah trestního práva i v situacích, kdy bezprostřední majetková škoda nemusí být na první pohled zásadní. Trestní právo zde chrání nejen konkrétní jedince, ale především stabilitu přírodních procesů.

Analyticky lze konstatovat, že právní úprava pytláctví se tímto přibližuje koncepci tzv. environmentálních trestných činů, jejichž smyslem je prevence závažných zásahů do životního prostředí. Trestní odpovědnost tak neplní pouze represivní funkci, ale má výrazný preventivní a výchovný rozměr.

3.6 Pytláctví jako delikt na pomezí trestního a správního práva

Pytláctví představuje typický příklad deliktu, u něhož se prolínají prvky trestního a správního práva. Právní úprava počítá s tím, že méně závažné formy neoprávněného lovu budou postihovány v režimu přestupkového práva, zatímco závažnější případy budou řešeny prostřednictvím trestní odpovědnosti.

Tento dualismus není projevem legislativní nekonzistence, ale naopak snahy o proporcionalitu zásahu státu. Správněprávní sankce umožňují pružně reagovat na běžná

porušení pravidel výkonu myslivosti a rybářství, zatímco trestní právo je vyhrazeno pro případy, kdy intenzita zásahu dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti.

Z analytického hlediska je však tento model náročný na aplikaci, neboť vyžaduje důsledné rozlišování mezi přestupkem a trestným činem. Orgány činné v trestním řízení musí posuzovat nejen formální znaky skutkové podstaty, ale také materiální stránku jednání, což zvyšuje nároky na odborné posouzení konkrétního skutku.

3.7 Materiální korektiv trestní odpovědnosti v kontextu pytláctví

Jelínek uvádí, že zásada subsidiarity trestní represe hraje v oblasti pytláctví mimořádně významnou roli. Trestní odpovědnost by měla být uplatňována pouze v případech, kdy jinými právními prostředky nelze dosáhnout dostatečné ochrany dotčených zájmů.²⁵

V praxi to znamená, že i v situaci, kdy jsou naplněny formální znaky skutkové podstaty trestného činu pytláctví, je nutné zkoumat, zda jednání dosahuje potřebné míry společenské škodlivosti. Tento materiální korektiv zabraňuje kriminalizaci bagatelních případů a přispívá k racionálnímu a spravedlivému uplatňování trestního práva.

Analyticky lze poukázat na to, že právě u pytláctví je hranice mezi přestupkem a trestným činem často velmi tenká. Rozhodující roli zde hrají okolnosti případu, jako je opakovanost jednání, způsob lovu, motivace pachatele nebo dopady na konkrétní lokalitu. Tyto faktory musí být posuzovány komplexně a v jejich vzájemných souvislostech.

3.8 Preventivní funkce trestněprávní úpravy pytláctví

Význam trestněprávní úpravy pytláctví nespočívá pouze v možnosti uložit pachateli trest, ale také v jejím preventivním působení. Samotná existence trestní odpovědnosti má potenciál odrazovat od páčání nejzávažnějších forem neoprávněného lovu, zejména těch, které jsou motivovány ekonomickým ziskem.

Trestní postih má rovněž symbolický význam, neboť vyjadřuje hodnotový postoj společnosti k ochraně přírody. Zařazení pytláctví mezi trestné činy proti životnímu

²⁵ JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. 7. vydání. Praha: Leges, 2022, s. 77–79

prostředí posiluje společenské povědomí o závažnosti tohoto jednání a podporuje respekt k pravidlům myslivosti a rybářství.

Z analytického hlediska lze konstatovat, že efektivita trestní prevence je však podmíněna důslednou aplikací práva a spoluprací všech zainteresovaných orgánů. Bez funkční kontroly a vymahatelnosti práva by samotná existence právní normy zůstala pouze deklaratorní.

3.9 Shrnutí analytické části kapitoly

Analytické posouzení právní úpravy trestného činu pytláctví de lege lata ukazuje, že se jedná o promyšlený a relativně vyvážený systém ochrany životního prostředí. Trestní právo zde plní roli krajního, avšak nezbytného nástroje ochrany, který doplňuje správněprávní regulaci výkonu myslivosti a rybářství.

Specifičnost pytláctví spočívá právě v jeho postavení na pomezí různých právních odvětví, což klade zvýšené nároky na interpretaci i aplikaci právních norem. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby právní úprava byla nejen formálně správná, ale také citlivě uplatňovaná s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivých případů.

4 Skutková podstata trestného činu pytláctví

Skutková podstata trestného činu pytláctví představuje klíčový prvek trestněprávní ochrany myslivosti a rybářství. Jejím prostřednictvím zákonodárce vymezuje hranice trestní odpovědnosti za jednání, která zasahují do zájmů chráněných právním řádem, zejména do ochrany zvěře a ryb jako součástí životního prostředí. Vzhledem ke skutečnosti, že pytláctví může mít velmi rozdílnou intenzitu a závažnost, je konstrukce skutkové podstaty rozhodující pro správné odlišení trestného činu od přestupku.

Na rozdíl od některých jiných trestných činů není pytláctví izolovaným deliktem, který by bylo možné posuzovat pouze na základě trestního zákoníku. Jeho skutková podstata je úzce provázána s právní úpravou obsaženou v zákoně o myslivosti a zákoně o rybářství. Bez znalosti těchto předpisů není možné posoudit, zda je lov zvěře nebo ryb oprávněný, či nikoli. Trestní právo zde tedy navazuje na správní regulaci a zasahuje až v okamžiku, kdy porušení těchto pravidel dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti.

Význam skutkové podstaty trestného činu pytláctví spočívá také v její preventivní funkci. Již samotná existence trestněprávní odpovědnosti působí odrazujícím způsobem a zdůrazňuje, že neoprávněný lov nelze vnímat pouze jako porušení administrativních pravidel, ale jako jednání, které může mít závažné důsledky pro stav přírody a ekologickou rovnováhu.

4.1 Objekt trestného činu pytláctví

Objektem trestného činu pytláctví jsou především společenské vztahy související s ochranou životního prostředí, konkrétně ochrana zvěře a ryb jako obnovitelného přírodního bohatství. Tyto složky přírody nejsou chráněny pouze z hlediska jejich ekonomické hodnoty, ale zejména s ohledem na jejich význam pro zachování biologické rozmanitosti a ekologické stability krajiny.

Vedle ochrany samotné zvěře a ryb je objektem trestného činu také právo myslivosti a rybářské právo. Tato práva představují nástroj, prostřednictvím kterého stát reguluje hospodaření s přírodními zdroji a zajišťuje jejich udržitelné využívání. Neoprávněný zásah do těchto práv proto nelze chápat pouze jako porušení individuálního oprávnění, ale jako narušení systému ochrany přírody jako celku.

Sekundárně může být dotčen i majetkový zájem, neboť ulovená zvěř nebo ryby se za zákonem stanovených podmínek stávají předmětem vlastnictví. Tento aspekt však u trestného činu pytláctví nehraje hlavní roli a má spíše doplňkový význam. Těžiště ochrany spočívá v ochraně veřejného zájmu, nikoli v ochraně individuálního majetku.

4.2. Objektivní stránka trestného činu pytláctví

Objektivní stránka trestného činu pytláctví zahrnuje jednání spočívající v neoprávněném lovu zvěře nebo ryb, případně v dalších formách nakládání s neoprávněně ulovenými jedinci. Typicky se jedná o lov bez příslušného oprávnění, lov v rozporu s dobou hájení, použití zakázaných způsobů lovu nebo lov mimo vymezené revíry či honitby.

Specifikem trestného činu pytláctví je skutečnost, že k jeho dokonání nemusí dojít až faktickým ulovením zvěře nebo ryby. Za splnění dalších podmínek postačuje již samotné lovení, tedy činnost bezprostředně směřující k ulovení. Tato konstrukce umožňuje postihnout nebezpečné jednání již v jeho počáteční fázi a posiluje preventivní charakter trestní odpovědnosti.

Objektivní stránka je dále omezena požadavkem na určitou intenzitu následku, zejména dosažením stanovené hodnoty neoprávněně ulovené zvěře nebo ryb. Tento prvek slouží k vymezení hranice trestnosti a zajišťuje, aby trestní právo nebylo uplatňováno v případech marginálního významu, které lze účinně řešit prostřednictvím správního práva.

4.3 Subjekt trestného činu pytláctví

Subjektem trestného činu pytláctví je obecně fyzická osoba, která splňuje zákonné podmínky trestní odpovědnosti. Základní skutková podstata pytláctví nevyžaduje žádnou zvláštní vlastnost pachatele, a proto se jedná o trestný čin se subjektem obecným. Pytláctví se tak může dopustit kdokoli, kdo neoprávněně zasáhne do výkonu práva myslivosti nebo rybářského práva, bez ohledu na to, zda má či nemá odborné znalosti nebo oprávnění k lovu.

Z hlediska aplikační praxe je však významné, že pachatelem pytláctví může být i osoba, která je držitelem loveckého lístku nebo rybářského oprávnění. Tato skutečnost vyvrací častý mylný názor, že pytláctví je výlučně jednáním osob stojících mimo mysliveckou nebo rybářskou obec. Pokud osoba oprávněná k lovu poruší zákonem stanovené

podmínky výkonu tohoto práva, může se její jednání za splnění dalších znaků skutkové podstaty kvalifikovat jako trestný čin.

Specifické postavení mají případy, kdy se pytláctví dopustí osoba, která má zvlášť uloženou povinnost chránit životní prostředí. U těchto osob je kladena vyšší míra odpovědnosti, neboť jejich jednání představuje nejen porušení právních předpisů, ale zároveň selhání v roli, která jim byla svěřena k ochraně veřejného zájmu. Tato skutečnost se následně promítá do přísnějšího hodnocení společenské škodlivosti takového jednání.

4.4 Subjektivní stránka trestného činu pytláctví

Subjektivní stránka trestného činu pytláctví je založena na zavinění, přičemž se jedná o trestný čin úmyslný. Pachatel si musí být vědom, že jeho jednání je v rozporu s právními předpisy upravujícími výkon myslivosti nebo rybářství, a musí být alespoň srozuměn s tím, že tímto jednáním porušuje nebo ohrožuje chráněné zájmy.

V praxi se nejčastěji setkáváme s nepřímým úmyslem, kdy pachatel ví, že svým jednáním může způsobit protiprávní následek, a pro případ, že k němu dojde, je s tímto následkem srozuměn. Typickým příkladem je lov v době hájení nebo použití zakázaných prostředků, kdy si pachatel musí být vědom, že porušuje základní pravidla ochrany zvěře či ryb.

Dokazování subjektivní stránky bývá u trestného činu pytláctví obtížné, neboť se jedná o vnitřní psychický vztah pachatele k jeho jednání. Úmysl proto nebývá prokazován přímo, ale je dovozován z objektivních okolností případu, zejména ze způsobu provedení činu, místa a času lovu, použitých nástrojů nebo z následného nakládání s ulovenou zvěří či rybami. Tyto okolnosti často vylučují možnost, že by se jednalo o pouhé nedbalostní porušení právních povinností.

4.5 Kvalifikované skutkové podstaty trestného činu pytláctví

Zákonodárce rozlišuje vedle základní skutkové podstaty pytláctví také skutkové podstaty kvalifikované, které reagují na zvýšenou společenskou škodlivost některých forem pytláckého jednání. Kvalifikace se odvíjí jak od způsobu spáchání činu, tak od osoby pachatele nebo motivace jeho jednání.

Za zvlášť závažné jsou považovány případy, kdy je pytláctví páčáno organizovaně, systematicky nebo se záměrem získat majetkový prospěch. V těchto situacích již nejde o

ojedinělé porušení pravidel, ale o cílenou činnost, která může mít dlouhodobé negativní dopady na stav populací zvěře a ryb. Společenská škodlivost takového jednání je výrazně vyšší, což odůvodňuje přísnější trestní postih.

Zvýšená závažnost je rovněž spojena s pytláctvím spáchaným v době hájení nebo zvláště zavrženíhodným či hromadně účinným způsobem. Tyto formy jednání jsou nebezpečné zejména proto, že ohrožují reprodukční schopnost populací a mohou narušit ekologickou rovnováhu v daném území. Zákonodárce zde zohledňuje nejen bezprostřední následek činu, ale i jeho potenciální dlouhodobé dopady.

4.6 Význam materiální stránky trestného činu pytláctví

Materiální stránka trestného činu vyjadřuje míru společenské škodlivosti konkrétního jednání. I v případě, že jsou naplněny všechny formální znaky skutkové podstaty pytláctví, je nezbytné posuzovat, zda jednání dosahuje takové intenzity, která odůvodňuje uplatnění trestní odpovědnosti.

U pytláctví má materiální stránka zásadní význam právě vzhledem k existenci přestupkové odpovědnosti. Rozlišení mezi přestupkem a trestným činem nelze založit pouze na mechanickém posouzení výše způsobené škody, ale je nutné hodnotit celý komplex okolností případu. Významnou roli hraje zejména opakovanost jednání, způsob provedení činu, motivace pachatele a jeho vztah k chráněným zájmům.

Materiální stránka tak slouží jako důležitý korektiv formálního pojetí trestného činu a umožňuje individuální posouzení každého případu. Tím je zajištěno, že trestní právo plní svou roli krajního prostředku ochrany společnosti a není uplatňováno v případech, kdy postačuje odpovědnost správněprávní.

4.7 Praktické souvislosti aplikace skutkové podstaty

Posuzování skutkové podstaty trestného činu pytláctví je v aplikační praxi úzce spojeno se spoluprací orgánů činných v trestním řízení a specializovaných správních orgánů působících na úseku myslivosti a rybářství. Jak uvádí Šámal, právě tyto orgány disponují odbornými znalostmi a podklady nezbytnými pro vyhodnocení oprávněnosti

lovu, použitých prostředků i možných dopadů jednání na životní prostředí, které jsou významné pro správnou právní kvalifikaci skutku.²⁶

Významnou roli hrají rovněž odborná vyjádření a znalecké posudky, zejména při stanovení hodnoty ulovené zvěře nebo ryb a při hodnocení závažnosti zásahu do životního prostředí. Bez těchto odborných podkladů by nebylo možné spolehlivě rozhodnout o naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu pytláctví.

4.8 Pytláctví jako specifický delikt na pomezí správního a trestního práva

Trestný čin pytláctví představuje z hlediska právní teorie i aplikační praxe specifický delikt, který se nachází na pomezí správního a trestního práva. Jeho zvláštnost spočívá především v tom, že totožné nebo velmi podobné jednání může být v závislosti na konkrétních okolnostech posouzeno buď jako přestupek, nebo jako trestný čin. Tato dualita je typická právě pro oblast ochrany životního prostředí, kde zákonodárce pracuje s postupně odstupňovanou intenzitou právní odpovědnosti.

Správněprávní rovina pytláctví je založena na porušení povinností stanovených zejména zákonem o myslivosti a zákonem o rybářství. Tato právní úprava směřuje primárně k regulaci výkonu myslivosti a rybářství a k ochraně přírodních zdrojů prostřednictvím preventivních a sankčních nástrojů správního práva. Správní trestání zde plní především preventivní a výchovnou funkci.

Trestněprávní odpovědnost nastupuje až v okamžiku, kdy jednání pachatele dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti. Zákonodárce tímto způsobem respektuje zásadu subsidiarity trestní represe a vyhrazuje trestní právo pouze pro nejzávažnější případy neoprávněného lovu. Pytláctví tak nelze chápat jako běžný delikt proti majetku či správní kázně, ale jako kvalifikovaný zásah do veřejného zájmu na ochraně životního prostředí.

Specifičnost tohoto deliktu se projevuje rovněž v tom, že trestní právo je v této oblasti výrazně závislé na normách správního práva. Bez znalosti a aplikace předpisů upravujících oprávněný výkon myslivosti a rybářství by nebylo možné posoudit, zda se pachatel dopustil jednání neoprávněného. Trestní právo zde tedy plní spíše roli „ochranné nadstavby“ nad právem správním.

²⁶ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní právo procesní*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 78–80.

4.9 Hranice trestní odpovědnosti a význam výše škody

Jedním z klíčových rozlišovacích kritérií mezi přestupkem a trestným činem pytláctví je výše způsobené škody, respektive hodnota neoprávněně ulovené zvěře nebo ryb. Trestní zákoník stanoví, že trestní odpovědnost je dána pouze tehdy, dosahuje-li tato hodnota hranice škody nikoli nepatrné.

Tento kvantitativní znak plní v právní úpravě důležitou funkci. Slouží jako objektivní hranice trestnosti a zabraňuje tomu, aby trestní právo bylo aplikováno na případy marginálního významu. Zároveň však nelze výši škody chápat jako jediné kritérium pro posouzení společenské škodlivosti jednání.

V praxi je nutné zohlednit i další okolnosti případu, zejména způsob provedení činu, dobu jeho spáchání, opakovanost jednání nebo skutečnost, zda pachatel jednal za účelem zisku. Například pytláctví spáchané v době hájení nebo hromadně účinným způsobem může vykazovat vysokou míru společenské škodlivosti i v situaci, kdy hodnota ulovené zvěře pouze těsně překračuje zákonnou hranici trestnosti.

Z hlediska dokazování může být stanovení výše škody problematické, zejména u druhů zvěře, jejichž hodnota není jednoznačně určena tržní cenou. V těchto případech se vychází z administrativních cen, znaleckých posudků nebo z nákladů potřebných k obnově stavu populace. I tato skutečnost potvrzuje, že pytláctví je deliktem s výrazným environmentálním rozměrem, který nelze redukovat na jednoduchý majetkový výpočet.

4.10 Subsidiarita trestní represe v oblasti pytláctví

Zásada subsidiarity trestní represe hraje u trestného činu pytláctví zásadní roli. Trestní zákoník výslovně stanoví, že trestní odpovědnost má být uplatňována pouze v případech společensky škodlivých, kdy nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. V oblasti pytláctví tato zásada nabývá mimořádného významu vzhledem k existenci rozsáhlé správněprávní regulace.

V aplikační praxi to znamená, že orgány činné v trestním řízení musí vždy pečlivě zvažovat, zda konkrétní jednání skutečně vyžaduje trestněprávní postih, nebo zda je možné dosáhnout nápravy prostřednictvím přestupkového řízení. Toto posouzení musí být individuální a založené na komplexním hodnocení všech okolností případu.

Subsidiarita trestní represe však neznamená benevolenci vůči pytláctví. Naopak, jejím cílem je zachovat trestní právo jako účinný a respektovaný nástroj ochrany životního prostředí. Pokud by bylo trestní právo používáno i pro méně závažné případy, došlo by k jeho devalvaci a oslabení preventivního účinku.

V kontextu pytláctví lze subsidiaritu chápat také jako prostředek k rozlišení mezi příležitostným porušením pravidel a systematickým, cíleným jednáním směřujícím k obohacení na úkor přírody. Právě druhý typ jednání je typickým objektem trestněprávního postihu.

4.11 Specifika dokazování trestného činu pytláctví

Dokazování trestného činu pytláctví patří v praxi k náročnějším oblastem trestního řízení. Jednání je zpravidla pácháno v odlehlých lokalitách, bez přímých svědků a často s využitím prostředků směřujících k zatajení protiprávního jednání. Z tohoto důvodu hrají významnou roli nepřímé důkazy.

Mezi typické důkazní prostředky patří svědecké výpovědi členů myslivecké a rybářské stráže, znalecké posudky z oboru myslivosti a rybářství, odborná vyjádření orgánů státní správy nebo zajištěné věci související s neoprávněným lovem. Důkazní situace je často založena na řetězci nepřímých důkazů, které musí ve svém souhrnu tvořit logický a ucelený obraz skutkového děje.

Zvláštní význam má rovněž prokazování subjektivní stránky trestného činu. Úmysl pachatele je zpravidla dovozován z objektivních okolností, jako je použití zakázaných prostředků, lov v době hájení nebo následná manipulace s ulovenou zvěří. Tyto okolnosti zpravidla vylučují možnost, že by se jednalo o pouhé nedbalostní porušení právních předpisů.

4.12 Dílčí závěr kapitoly

Skutková podstata trestného činu pytláctví představuje komplexní právní konstrukci, jejímž cílem je zajistit účinnou ochranu zvěře a ryb jako součástí životního prostředí. Její význam spočívá nejen v možnosti trestního postihu nejzávažnějších forem neoprávněného lovu, ale také v preventivním působení na potenciální pachatele.

Správná aplikace skutkové podstaty vyžaduje citlivé vyvažování mezi ochranou životního prostředí a zásadou subsidiarity trestní represe. Právě tato rovnováha činí z trestného činu pytláctví specifický delikt, jehož posuzování klade vysoké nároky na právní i odborné posouzení každého jednotlivého případu.

Analytická část kapitoly ukazuje, že trestný čin pytláctví nelze chápat izolovaně pouze jako porušení konkrétního ustanovení trestního zákoníku. Jedná se o komplexní delikt, který je úzce provázán se správněprávní regulací myslivosti a rybářství a jehož posouzení vyžaduje zohlednění celé řady právních i faktických okolností.

Trestněprávní postih pytláctví plní v právním řádu nejen represivní, ale především preventivní funkci a představuje krajní prostředek ochrany životního prostředí. Správné vymezení hranice mezi přestupkem a trestným činem je proto klíčové jak z hlediska právní jistoty pachatelů, tak z hlediska efektivity ochrany přírodních zdrojů.

5 Přestupek na úseku myslivosti a rybářství

Regulace myslivosti a rybářství je v českém právním řádu primárně zakotvena v oblasti správního práva. Ochrana zvířete a ryb je zde realizována prostřednictvím celé řady povinností, jejichž porušení je sankcionováno jako přestupek. Přestupkové právo tak představuje základní a nejčastěji aplikovaný nástroj postihu protiprávního jednání na tomto úseku.

Specifičnost přestupků v oblasti myslivosti a rybářství spočívá v tom, že se často jedná o jednání, která jsou na první pohled společensky méně závažná, avšak při opakování nebo v kombinaci s dalšími okolnostmi mohou přerůst do trestněprávní roviny. Právě tato skutečnost činí z pytláctví typický příklad deliktu pohybujícího se na hranici správní a trestní odpovědnosti.

Správněprávní odpovědnost v této oblasti plní především preventivní a regulační funkci. Jejím cílem není pouze potrestání pachatele, ale zejména zajištění řádného výkonu práva myslivosti a rybářského práva v souladu s ochranou životního prostředí.

5.1 Vymezení přestupku v právním řádu

Základní legální definice přestupku je obsažena v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen za přestupek, nejde-li o trestný čin. Tato definice vychází z kombinace formálního a materiálního pojetí správního deliktu.

Formální stránka přestupku spočívá v tom, že určité jednání musí být zákonodárcem výslovně označeno za přestupek v konkrétním právním předpise. Jak uvádí Horzinková, formální znak přestupku zajišťuje právní jistotu adresátů práva, neboť vylučuje možnost postihu jednání, která zákon za přestupek výslovně neoznačuje.²⁷

Materiální stránka přestupku je pak vyjádřena požadavkem společenské škodlivosti jednání. Tento znak slouží k odlišení přestupku od zcela bagatelních porušení právních povinností, která nejsou způsobilá vyvolat potřebu sankční reakce veřejné moci. Podle Kůčerové představuje materiální znak korektiv přísně formálního pojetí odpovědnosti,

²⁷ HORZINKOVÁ, Eva. *Správní trestání*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 32–34.

jenž umožňuje zohlednit konkrétní okolnosti případu a intenzitu zásahu do chráněných zájmů.²⁸

Negativní vymezení přestupku, tedy požadavek, aby se nejednalo o trestný čin, je klíčové pro určení hranice mezi přestupkovou a trestní odpovědností. Jak uvádí Kučerová, odpovědnost za přestupek je vůči odpovědnosti trestní subsidiární, a proto nelze jednání, které naplňuje znaky trestného činu, řešit pouze v rovině správního trestání.¹ Tento vztah odráží obecný princip, podle něhož je trestní právo určeno k postihu závažnějších zásahů do chráněných společenských vztahů, zatímco správní trestání slouží především k řešení méně intenzivních porušení právních povinností.²⁹

Uvedené rozlišení má v oblasti pytláctví mimořádný význam, neboť stejný typ jednání může být v závislosti na konkrétních okolnostech kvalifikován buď jako přestupek, nebo jako trestný čin. Správné posouzení míry společenské škodlivosti a dalších relevantních kritérií je proto klíčové pro volbu odpovídající formy právní odpovědnosti.

5.2 Přestupky na úseku myslivosti

Právní úprava přestupků na úseku myslivosti je obsažena v zákoně o myslivosti. Tento zákon rozlišuje přestupky fyzických osob a přestupky právnických osob a podnikajících fyzických osob, přičemž každá z těchto skupin je zatížena odlišným rozsahem povinností.

Přestupky fyzických osob jsou typicky spojeny s porušením pravidel výkonu práva myslivosti, zejména s neoprávněným lovem, porušením doby hájení nebo použitím zakázaných způsobů lovu. Charakteristickým rysem těchto přestupků je jejich široká škála, která reflektuje různorodost možných zásahů do ochrany zvěře.

Zvláštní postavení mají přestupky osob, které jsou držiteli loveckého lístku. U těchto osob se předpokládá vyšší míra znalosti právních předpisů i odborných pravidel myslivosti, což se promítá do přísnějšího hodnocení jejich jednání. Porušení pravidel lovu ze strany těchto osob je vnímáno nejen jako porušení zákona, ale také jako selhání odborné a etické odpovědnosti.

²⁸ Tamtéž, s. 45–47.

²⁹ Tamtéž, s. 51–53.

Přestupky právnických osob a podnikajících fyzických osob se pak vážou zejména k porušení povinností při hospodaření v honitbě, vedení evidence nebo plnění uložených opatření. Tyto přestupky mají často systémový charakter a jejich dopady mohou být dlouhodobé.

5.3 Přestupky na úseku rybářství

Obdobně jako v oblasti myslivosti je i v oblasti rybářství přestupková odpovědnost upravena zvláštním zákonem. Přestupky na úseku rybářství se nejčastěji týkají neoprávněného lovu ryb, porušení doby hájení, lovu zakázanými prostředky nebo nedodržení podmínek stanovených v povolení k lovu.

Specifikem rybářských přestupků je jejich relativní dostupnost pro širokou veřejnost. Lov ryb je méně technicky i administrativně náročný než lov zvěře, což se odráží ve vyšším počtu evidovaných přestupků. Většina těchto jednání nedosahuje intenzity trestného činu, avšak jejich kumulace může mít významné negativní dopady na rybí populace.

Právnické osoby a podnikající fyzické osoby odpovídají za přestupky zejména v souvislosti s výkonem rybářského práva a hospodařením v rybářských revírech. Jejich odpovědnost je konstruována objektivně, s možností liberace, což reflektuje jejich zvláštní postavení v systému ochrany rybářství.

5.4 Subjektivní a objektivní stránka přestupků

Jak uvádí Horzinková, u přestupků fyzických osob je odpovědnost založena na zavinění, přičemž postačuje zavinění z nedbalosti.³⁰ Tato skutečnost má zásadní význam pro aplikační praxi, neboť umožňuje postihnout i jednání, při němž pachatel jednal bez úmyslu porušit právní předpisy, avšak nedodržel požadovanou míru opatrnosti.

Naopak odpovědnost právnických osob a podnikajících fyzických osob je objektivní. Zavinění se zde nezkoumá, avšak zákon umožňuje zproštění odpovědnosti v případě, že dotčený subjekt prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil.³¹

³⁰ HORZINKOVÁ, Eva. *Správní trestání*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, s. 61–63.

³¹ § 22 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů; srov. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 45–47.

Objektivní stránka přestupků v oblasti myslivosti a rybářství spočívá zpravidla v porušení nebo nesplnění konkrétních povinností stanovených právními předpisy. Na rozdíl od trestného činu pytláctví zde není vyžadováno dosažení určité výše škody, což opět potvrzuje preventivní charakter správněprávní regulace.

5.5 Správní tresty a jejich funkce

Správní tresty ukládané za přestupky na úseku myslivosti a rybářství zahrnují zejména pokuty, zákaz činnosti a v některých případech i odebrání oprávnění k lovu. Tyto sankce sledují nejen represivní, ale především preventivní cíl.

Zákaz činnosti představuje významný nástroj ochrany, neboť dočasně vylučuje pachatele z výkonu činnosti, při níž došlo k porušení právních povinností. U osob oprávněných k lovu má tento postih výrazný výchovný účinek a přispívá k posilování respektu k pravidlům myslivosti a rybářství.

5.6 Shrnutí kapitoly

Přestupková odpovědnost na úseku myslivosti a rybářství tvoří základní pilíř ochrany zvěře a ryb v českém právním řádu. Jejím prostřednictvím je postihována široká škála protiprávních jednání, která nedosahují intenzity trestného činu, avšak mohou mít negativní dopady na životní prostředí.

Význam této úpravy spočívá v její preventivní funkci a v možnosti pružně reagovat na porušení pravidel výkonu myslivosti a rybářství. Právě její propojení s trestní odpovědností vytváří komplexní systém ochrany, který umožňuje diferencovaný přístup k jednotlivým formám pytláctví.

6 Pytláctví jako specifický delikt na pomezí veřejného a trestního práva

Pytláctví představuje v českém právním řádu specifický typ protiprávního jednání, který se vyznačuje výrazným prolínáním správněprávní a trestněprávní odpovědnosti. Jeho zvláštnost nespočívá ani tak v samotné povaze jednání, jako spíše v tom, že stejný skutkový děj může být – v závislosti na konkrétních okolnostech – posouzen buď jako přestupek, nebo jako trestný čin.

Tato dualita odpovědnosti není nahodilá, ale odráží snahu zákonodárce o diferencovaný a proporcionální přístup k ochraně zvěře a ryb jako součástí životního prostředí. Správní právo zde plní především regulační a preventivní funkci, zatímco trestní právo vystupuje jako krajní prostředek ochrany v případech, kdy intenzita zásahu dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti.

Klíčovým rozlišovacím prvkem mezi přestupkem a trestným činem pytláctví je materiální stránka jednání. Nejde pouze o mechanické naplnění formálních znaků skutkové podstaty, ale o celkové posouzení povahy a závažnosti činu, jeho dopadů na chráněné zájmy a okolností, za nichž byl spáchán. Právě zde nachází své uplatnění zásada subsidiarity trestní represe, podle níž má být trestní odpovědnost uplatňována pouze tehdy, pokud ochranu dotčených hodnot nelze dostatečně zajistit jinými právními prostředky.

Z praktického hlediska má toto pojetí zásadní význam. Orgány veřejné moci jsou při posuzování pytláckého jednání nuceny hodnotit každý případ individuálně a zohledňovat nejen právní kvalifikaci skutku, ale i jeho reálné dopady na životní prostředí. Pytláctví tak představuje delikt, u něhož se právní teorie a aplikační praxe mimořádně úzce prolínají.

Význam této syntézy spočívá především v tom, že vytváří teoretický rámec pro následné praktické posouzení konkrétních případů pytláctví. Právě v kazuistice a analýze reálných situací se nejzřetelněji projeví, jakým způsobem je hranice mezi přestupkovou a trestní odpovědností v praxi vymezována a jaké faktory mají na toto posouzení rozhodující vliv.

7 Hranice mezi přestupkem a trestným činem pytláctví – interpretační problémy

Vymezení hranice mezi přestupkem a trestným činem pytláctví patří v aplikační praxi k zásadním otázkám právní kvalifikace neoprávněného lovu. Jak uvádí Jelínek, samotné naplnění formálních znaků skutkové podstaty ještě automaticky neznamená vznik trestní odpovědnosti, neboť rozhodující je i posouzení konkrétních okolností případu a jeho společenské škodlivosti.³²

Pytláctví se totiž pohybuje na rozhraní správního a trestního práva a jeho právní posouzení je podmíněno nejen formálními znaky skutkové podstaty, ale i materiálním hodnocením jednání. Právě tento materiální aspekt brání mechanickému přechodu od přestupkové odpovědnosti k odpovědnosti trestní a umožňuje zohlednit individuální závažnost konkrétního případu.

7.1 Význam formálních kritérií při rozlišení odpovědnosti

Formální rozlišení mezi přestupkem a trestným činem pytláctví vychází především z konstrukce skutkové podstaty trestného činu a z míry zásahu do chráněných zájmů. V aplikační praxi se přitom jako orientační kritérium často uplatňuje hodnota neoprávněně ulovené zvěře nebo ryb, která může signalizovat intenzitu protiprávního jednání.

Jak však upozorňuje Šámal, samotné kvantitativní vyjádření škody nemůže být jediným rozhodujícím hlediskem. Mechanické posuzování podle výše škody by neodpovídalo zásadě subsidiarity trestní represe a vedlo by k formalistickému přístupu. Formální znaky skutkové podstaty je proto nutné doplnit o materiální hodnocení konkrétního jednání a jeho společenské škodlivosti.³³

7.2 Materiální stránka jako klíčový rozhodovací faktor

Klíčovým kritériem pro rozlišení mezi přestupkem a trestným činem pytláctví je materiální stránka jednání, tedy míra jeho společenské škodlivosti. Ta umožňuje zohlednit individuální okolnosti případu a zabránit nepřiměřené kriminalizaci méně

³² JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 55–58.

³³ ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k § 304.

závažných porušení právních povinností. Při jejím posuzování je nutné přihlížet zejména ke způsobu provedení neoprávněného lovu, rozsahu zásahu do chráněných zájmů, motivaci pachatele i případné opakovanosti jednání. Vyšší míra společenské škodlivosti bývá zpravidla spojena se systematickým jednáním nebo s cílem dosažení majetkového prospěchu. Jak uvádí Damohorský a Stejskal, dopady neoprávněného lovu nelze posuzovat pouze prostřednictvím ekonomického vyjádření škody, neboť zásahy do přírody mohou mít dlouhodobý charakter a projevit se narušením ekologické rovnováhy či stability populací jednotlivých druhů.³⁴

7.3 Problémy s dokazováním a hodnocením skutku

V aplikační praxi představuje významný problém dokazování rozhodných skutečností, zejména hodnoty ulovené zvěře nebo ryb a skutečných dopadů jednání na životní prostředí. Tyto skutečnosti často nelze zjistit přímo a je nutné vycházet z odborných vyjádření či nepřímých důkazů. Dokazování environmentálních deliktů je v praxi spojeno s řadou obtíží vyplývajících z povahy přírodního prostředí, v němž stopy protiprávního jednání často rychle mizí a jejich následky se mohou projevit až s časovým odstupem. Jak uvádí Prášková, tyto okolnosti kladou zvýšené nároky na zjišťování skutkového stavu a vyžadují úzkou součinnost orgánů veřejné správy a orgánů činných v trestním řízení.³⁵

7.4 Význam interpretačních problémů pro aplikační praxi

Obtížnost rozlišení mezi přestupkem a trestným činem pytláctví má přímý dopad na právní jistotu i na ochranu životního prostředí. Nesprávná kvalifikace skutku může vést buď k nepřiměřenému zásahu do práv pachatele, nebo naopak k nedostatečné ochraně chráněných zájmů.

Každý případ proto vyžaduje individuální posouzení, které musí vycházet nejen z formálních znaků skutkové podstaty, ale i z celkového kontextu jednání a jeho dopadů. Právě zde se nejvýrazněji uplatňuje zásada subsidiarity trestní represe jako jeden z klíčových principů moderního trestního práva.³⁶

³⁴ DAMOHORSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 112–115; STEJSKAL, Vojtěch. *Ochrana přírody a krajiny v právu*. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 87–89.

³⁵ PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 19–21.

³⁶ Srov. § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník; JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 60–63.

8 Komparace judikatury České republiky a Slovenské republiky v oblasti pytláctví

8.1 Metodologická východiska komparace

Komparativní přístup představuje v právních vědách jeden z významných analytických nástrojů. Jak uvádí Gerloch, jeho smyslem není pouze mechanické porovnávání právních předpisů či rozhodovací praxe, ale především snaha o hlubší pochopení způsobu interpretace a aplikace právních institutů v odlišných právních a společenských podmínkách.³⁷ Prostřednictvím komparace lze identifikovat jak shodné, tak rozdílné interpretační přístupy k aplikaci právních norem v jednotlivých právních rádech a posoudit jejich význam pro vlastní právní prostředí.

V této práci je komparativní metoda využita za účelem srovnání judikatury českých a slovenských soudů vztahující se k problematice pytláctví. Jak uvádí Knapp, smyslem právní komparace není pouze popisná konfrontace jednotlivých právních úprav, ale především pochopení jejich vývoje, funkce a způsobu aplikace v konkrétním právním prostředí.³⁸

Volba Slovenské republiky jako komparačního prvku proto není náhodná. Česká republika a Slovenská republika sdílejí společné historické a právní kořeny, vycházejí z kontinentálního právního systému a jejich trestněprávní úprava i úprava myslivosti a rybářství vykazují značnou míru podobnosti. Tyto skutečnosti vytvářejí vhodný základ pro smysluplné srovnání interpretačních přístupů soudní praxe obou států.

Cílem této kapitoly není komplexní rozbor celé právní úpravy pytláctví v obou zemích, nýbrž zaměření se na vybrané aspekty judikatury, které jsou klíčové z hlediska rozlišení mezi přestupkovou a trestněprávní odpovědností. Pozornost je soustředěna zejména na otázky společenské škodlivosti jednání, významu výše způsobené škody, posuzování způsobu provedení neoprávněného lovu a uplatňování zásady subsidiarity trestní represe v soudní praxi.

Metodologicky je kapitola vystavěna na kvalitativní analýze vybraných rozhodnutí soudů obou států. Jednotlivá rozhodnutí nejsou prezentována formou detailního popisu

³⁷ GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2017, s. 156–158.

³⁸ KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 206–208.

skutkových okolností, ale prostřednictvím shrnutí jejich nosných právních závěrů. Důraz je kladen na identifikaci argumentačních linií soudů a na zhodnocení jejich významu pro výklad skutkové podstaty trestného činu pytláctví. Tento postup umožňuje zachovat přehlednost textu a současně vytváří prostor pro vlastní autorské hodnocení.

Komparace judikatury je v této práci chápána jako prostředek k rozšíření teoretických poznatků získaných v předchozích kapitolách, nikoli jako jejich opakování. Výsledkem srovnání má být nejen identifikace případných rozdílů mezi českým a slovenským přístupem k problematice pytláctví, ale také zhodnocení, zda a v jakém rozsahu mohou být závěry zahraniční judikatury inspirativní pro aplikační praxi v České republice. Tato kapitola tak plní funkci přechodového článku mezi teoretickou částí práce a následnou analýzou praktických případů.

9 Judikatura českých soudů k trestnému činu pytláctví

Judikatura českých soudů hraje v oblasti trestného činu pytláctví klíčovou roli, neboť zákonná úprava sama o sobě ponechává poměrně široký prostor pro výklad, zejména pokud jde o rozlišení mezi přestupkovou a trestněprávní odpovědností. Soudní rozhodovací praxe tak významně přispívá k vymezení materiální stránky tohoto deliktu a k praktickému uplatňování zásady subsidiarity trestní represe.

Z judikatury Nejvyššího soudu České republiky vyplývá, že trestný čin pytláctví nelze posuzovat výlučně na základě formálního naplnění skutkové podstaty podle § 304 trestního zákoníku. Soudy opakovaně zdůrazňují, že trestní odpovědnost je namístě pouze tehdy, pokud jednání dosahuje takové intenzity společenské škodlivosti, která odůvodňuje použití prostředků trestního práva jako krajního řešení. Tento přístup je plně v souladu se zásadou ultima ratio, zakotvenou v § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi akcentuje, že při hodnocení společenské škodlivosti pytláctví je třeba zohlednit nejen hodnotu neoprávněně ulovené zvěře či ryb, ale také způsob provedení činu, jeho dopady na životní prostředí, případnou opakovanost jednání a motivaci pachatele.³⁹ Soud tak odmítá mechanické posuzování skutku založené výlučně na výši škody a vyžaduje komplexní posouzení všech relevantních okolností konkrétního případu.

Významným prvkem judikatury je rovněž důraz na ekologický rozměr trestného činu pytláctví. Nejvyšší soud opakovaně poukazuje na skutečnost, že pytláctví je systematicky zařazeno mezi trestné činy proti životnímu prostředí, což má přímý dopad na výklad chráněného objektu tohoto trestného činu.⁴⁰ Neoprávněný lov tak není vnímán primárně jako zásah do majetkových práv, ale jako jednání ohrožující ekologickou rovnováhu, biologickou rozmanitost a dlouhodobou udržitelnost populací volně žijících živočichů.

Judikatura rovněž zdůrazňuje, že při posuzování závažnosti pytláctví nelze opomenout skutečnost, zda se jednání odehrálo v době hájení, případně zda bylo provedeno zvláště zavrženíhodným nebo hromadně účinným způsobem. Tyto okolnosti mohou výrazně zvyšovat společenskou škodlivost jednání a posouvat jej z roviny správněprávního deliktu

³⁹ Srov. NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1231/2011; k materiální stránce trestného činu a zásadě subsidiarity trestní represe viz JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 55–58.

⁴⁰ Srov. NS ČR, sp. zn. 7 Tdo 1266/2013.

do roviny trestní odpovědnosti, a to i v případech, kdy hodnota ulovené zvěře sama o sobě není zcela jednoznačná.⁴¹

Ústavní soud České republiky pak ve své judikatuře poskytuje širší ústavněprávní rámec pro výklad trestného činu pytláctví. Zdůrazňuje, že ochrana zvěře a ryb představuje součást ochrany životního prostředí jako veřejného statku, na jehož ochraně má stát legitimní zájem. Myslivost a rybářství nejsou chápány jako ryze soukromé nebo zájmové činnosti, ale jako regulované aktivity sloužící k ochraně přírodního bohatství.⁴² Tento ústavněprávní pohled se promítá i do trestněprávního posuzování pytláctví, neboť podporuje restriktivní, avšak zároveň důsledný přístup k postihu závažných zásahů do chráněných ekologických hodnot.

Z uvedené judikatury vyplývá, že české soudy při posuzování trestného činu pytláctví kladou důraz na individuální hodnocení každého případu a na vyvážené uplatňování trestní represe. Tento přístup umožňuje odlišit méně závažná porušení právních povinností, která postačuje řešit prostřednictvím správního práva, od případů, jež svou intenzitou a dopady na životní prostředí vyžadují zásah trestního práva.

⁴¹ Srov. § 304 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů; srov. též rozhodovací praxi Nejvyššího soudu k okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby.

⁴² Srov. ÚS ČR, sp. zn. Pl. ÚS 15/04.

10 Judikatura slovenských soudů k trestnému činu pytláctví

Judikatura slovenských soudů v oblasti trestného činu pytláctví vykazuje řadu společných znaků s rozhodovací praxí soudů českých, což souvisí nejen s podobností právní úpravy, ale i se společným historickým vývojem trestního práva obou států. Jak upozorňuje Jakubec, i přes tyto paralely lze v rozhodování slovenských soudů sledovat specifické akcenty, které se v některých případech odlišují od přístupu české judikatury a mají význam pro komparativní hodnocení.⁴³

Slovenská právní úprava trestných činů proti životnímu prostředí přitom vychází z obdobných hodnotových východisek jako právní řád České republiky a chápe pytláctví především jako zásah do veřejného zájmu na ochraně přírody a přírodních zdrojů.

Trestný čin pytláctví je ve slovenském trestním právu upraven v § 310 zákona č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon, a je rovněž systematicky zařazen mezi trestné činy proti životnímu prostředí. Slovenské soudy proto vycházejí z premisy, že primárním chráněným zájmem je ochrana přírody a ekologické rovnováhy, nikoli pouze majetkové zájmy subjektů oprávněných k výkonu práva myslivosti či rybářského práva.

Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu Slovenské republiky klade výrazný důraz na posouzení materiální stránky trestného činu. Soudy opakovaně zdůrazňují, že trestní odpovědnost za pytláctví je namístě pouze tehdy, pokud jednání pachatele dosahuje vyšší míry společenské škodlivosti, která překračuje rámec běžných porušení právních povinností sankcionovatelných v rámci správního práva.⁴⁴ Tento přístup odpovídá obecné zásadě, podle níž má trestní právo plnit funkci krajního prostředku ochrany společnosti.

V judikatuře slovenských soudů je patrný zvýšený důraz na subjektivní stránku jednání pachatele, zejména na jeho motivaci a opakovanost protiprávního jednání. Nejvyšší soud Slovenské republiky v několika rozhodnutích zdůraznil, že systematické neoprávněné lovení, prováděné se záměrem získání majetkového prospěchu, představuje kvalitativně odlišnou formu jednání než jednorázové excesy jednotlivců.⁴⁵ Právě ziskový motiv a

⁴³ JAKUBEC, Ivan. *Trestné činy proti životnému prostrediu*. Bratislava: Wolters Kluwer SR, 2019, s. 45–48.

⁴⁴ Srov. NS SR, sp. zn. 3 Tdo 21/2015.

⁴⁵ Srov. NS SR, sp. zn. 2 Tdo 42/2017.

dlouhodobost jednání jsou faktory, které podle slovenské judikatury výrazně zvyšují společenskou škodlivost pytláctví.

Slovenské soudy rovněž přikládají význam otázce opakovanosti a recidivy. Pokud je pachatel v minulosti již postižen za obdobné jednání, je tato skutečnost hodnocena jako významná přitěžující okolnost, která může odůvodnit přechod z přestupkové roviny do trestněprávního postihu. Tento aspekt je v rozhodovací praxi slovenských soudů zdůrazňován poměrně konzistentně a slouží jako nástroj prevence opakovaného porušování právních předpisů v oblasti ochrany přírody.

Dalším charakteristickým rysem slovenské judikatury je práce s hodnotovým vyjádřením škody. Přestože ani zde není výše škody považována za jediné rozhodující kritérium, soudy k ní přihlížejí výrazněji v případech, kdy je škoda spojena s organizovaným nebo dlouhodobým jednáním. Hodnota neoprávněně ulovené zvěře či ryb je tak posuzována nejen kvantitativně, ale i v kontextu celkového způsobu provedení činu a jeho dopadů na chráněné zájmy.⁴⁶

Ústavní soud Slovenské republiky ve své judikatuře doplňuje trestněprávní výklad o ústavněprávní rovinu ochrany životního prostředí. Zdůrazňuje, že stát má legitimní právo a povinnost chránit přírodní bohatství a že zásahy do této oblasti mohou odůvodnit i poměrně přísné sankce, pokud jsou uplatňovány přiměřeně a v souladu se zásadou proporcionality.⁴⁷ Tento přístup podporuje restriktivní, avšak důsledné postihování závažných forem pytláctví.

Z uvedeného lze shrnout, že slovenská judikatura klade při posuzování trestného činu pytláctví důraz především na motivaci pachatele, opakovanost jednání a jeho systematickosti. Tyto prvky představují významné interpretační faktory, které v kombinaci s hodnotou způsobené škody a dopady na životní prostředí určují hranici mezi přestupkem a trestným činem.

⁴⁶ Srov. NS SR, sp. zn. 3 Tdo 21/2015; k materiální stránce trestného činu viz PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018, s. 19–21.

⁴⁷ Srov. ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 312/2018.

11 Komparativní zhodnocení přístupů české a slovenské judikatury

11.1 Společné interpretační východisko a zásada subsidiarity trestní represe

Komparace judikatury českých a slovenských soudů v oblasti trestného činu pytláctví ukazuje, že rozhodovací praxe obou států vychází ze společných historických a systematických východisek. V obou právních řádech je pytláctví zařazeno mezi trestné činy proti životnímu prostředí a primárně je chápáno jako zásah do veřejného zájmu na ochraně přírody a ekologické rovnováhy.

Společným interpretačním rámcem je důsledné uplatňování zásady subsidiarity trestní represe. Nejvyšší soud České republiky ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůraznil, že trestní odpovědnost je namístě pouze tehdy, dosahuje-li jednání takové intenzity společenské škodlivosti, která odůvodňuje použití prostředků trestního práva jako krajního řešení, což je patrné například z rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 1266/2013.⁴⁸ Obdobně Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí sp. zn. 8 Tdo 1231/2011 akcentoval nutnost komplexního posouzení všech okolností případu a odmítl mechanické vyvozování trestní odpovědnosti pouze z formálního naplnění znaků skutkové podstaty.⁴⁹

Tento přístup je paralelně rozvíjen i slovenskou judikaturou. Nejvyšší soud Slovenské republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 Tdo 21/2015 zdůraznil, že samotné formální naplnění skutkové podstaty trestného činu pytláctví nepostačuje, není-li současně dána vyšší míra společenské škodlivosti jednání.⁵⁰

Uvedené judikатурní závěry jsou v souladu s doktrinálním výkladem zásady ultima ratio, podle něhož trestní právo nemá reagovat na každé formální porušení právní normy, ale pouze na taková jednání, která svou intenzitou a společenskou škodlivostí vyžadují použití nejpřísnějších právních prostředků.⁵¹

⁴⁸ Srov. NS ČR, sp. zn. 7 Tdo 1266/2013.

⁴⁹ Srov. NS ČR, sp. zn. 8 Tdo 1231/2011.

⁵⁰ Srov. NS SR, sp. zn. 3 Tdo 21/2015.

⁵¹ Srov. JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. Praha: Leges, 2022, s. 55–58.

11.2 Rozdíly v akcentu jednotlivých znaků skutkové podstaty

Přestože základní hodnotová východiska jsou obdobná, rozdíly mezi českou a slovenskou judikaturou se projevují v akcentu kladeném na jednotlivé prvky skutkové podstaty.

V české judikatuře je patrný výrazný důraz na ekologický rozměr trestného činu pytláctví a na jeho systematické zařazení mezi delikty proti životnímu prostředí. Nejvyšší soud České republiky vychází z toho, že chráněným objektem není pouze majetkový zájem, ale především ochrana přírody, biologické rozmanitosti a stability populací volně žijících živočichů. Tento přístup se promítá do komplexního hodnocení skutku, při němž soudy přihlížejí nejen k hodnotě neoprávněně ulovené zvěře či ryb, ale také ke způsobu provedení činu a jeho dopadům na životní prostředí.

Slovenská judikatura naproti tomu v některých rozhodnutích klade relativně větší důraz na subjektivní stránku jednání pachatele. Nejvyšší soud Slovenské republiky v rozhodnutí sp. zn. 2 Tdo 42/2017 zdůraznil význam systematičnosti, opakovanosti a ziskového motivu při posuzování intenzity společenské škodlivosti, přičemž tyto faktory mohou odůvodnit přechod z přestupkové roviny do roviny trestněprávní.⁵²

Rozdílný akcent lze sledovat i ve vztahu k hodnotovému vyjádření škody. Zatímco české soudy častěji upozorňují na to, že výše škody nemůže být jediným rozhodujícím kritériem a musí být posuzována v kontextu dalších okolností případu, slovenské soudy přikládají hodnotě neoprávněně ulovených jedinců výraznější význam zejména tehdy, je-li škoda spojena s opakovaným nebo organizovaným jednáním.

Komparace judikatury současně naznačuje, že slovenské soudy v některých případech akcentují preventivní funkci trestní represe výrazněji, zejména tehdy, kdy neoprávněný lov směřuje proti chráněným nebo vzácným druhům živočichů. Jak uvádí Burda, důraz na prevenci se v těchto situacích projevuje přísnějším posouzením společenské škodlivosti jednání a preferencí trestněprávních nástrojů ochrany přírody.⁵³

⁵² Srov. NS SR, sp. zn. 2 Tdo 42/2017.

⁵³ BURDA, Peter a kol. *Trestný zákon. Osobitná část*. Bratislava: C. H. Beck, 2020, s. 312–315.

11.3 Přínos komparace pro aplikační praxi

Z hlediska aplikační praxe komparativní analýza potvrzuje, že správné vymezení hranice mezi přestupkovou a trestněprávní odpovědností vyžaduje citlivé a individuální posouzení každého případu. Přestože právní úprava v obou státech vychází z obdobných základů, rozdíly v rozhodovací praxi ukazují, že výklad skutkové podstaty pytláctví je významně ovlivněn hodnotovými prioritami soudů.

Slovenský důraz na opakovanost jednání a ziskový motiv může být pro českou aplikační praxi inspirativní zejména v případech, kdy je obtížné vymezit hranici mezi správní a trestní odpovědností. Naopak česká judikatura nabízí propracovanější environmentální argumentaci a širší pojetí chráněného zájmu, které zdůrazňuje ochranu přírody jako veřejného statku.

Komparativní pohled zároveň potvrzuje význam zásady subsidiarity trestní represe jako společného interpretačního rámce obou právních řádů. Trestní právo je vnímáno jako krajní prostředek ochrany životního prostředí, jehož použití musí být přiměřené závažnosti jednání a jeho skutečným dopadům.

Komparace tak nepředstavuje pouze teoretické srovnání, ale vytváří metodický základ pro následnou analýzu konkrétních případů z aplikační praxe a přispívá k jednotnějšímu a předvídatelnějšímu rozhodování v oblasti postihu pytláctví.

12 Praxeologická část

12.1 Cíl a metodika praktické části

Cílem praktické části bakalářské práce je analyzovat aplikační využitelnost administrativněprávních a trestněprávních prostředků potírání pytláctví na základě konkrétních případů z praxe a posoudit jejich efektivitu při ochraně zvěře a ryb jako součásti životního prostředí. Praktická část navazuje na teoretická východiska vymezená v předchozích kapitolách a slouží k jejich ověření v reálných podmínkách aplikační praxe.

Praktická část je zpracována metodou případové studie a zahrnuje analýzu pěti konkrétních případů pytláctví, které byly v posledních letech řešeny buď v rámci správního řízení, nebo trestního řízení. Vybrané případy byly zvoleny tak, aby představovaly typově odlišné formy pytláctví a umožnily srovnání reakce veřejné moci na různé stupně závažnosti protiprávního jednání. Mezi analyzovanými případy jsou zahrnuty jak méně závažné formy pytláctví řešené v přestupkovém řízení, tak závažnější případy naplňující znaky trestného činu pytláctví podle trestního zákoníku.

Součástí praktické části je rovněž deskriptivní komparativní analýza, jejímž cílem je porovnat administrativněprávní a trestněprávní prostředky z hlediska jejich aplikační účinnosti, přiměřenosti a preventivního působení. Pozornost je věnována zejména otázce rozlišení hranice mezi správní a trestní odpovědností, významu materiální stránky deliktu a uplatnění zásady subsidiarity trestní represe v konkrétních případech.

Získané poznatky z analýzy jednotlivých případů jsou následně syntetizovány a slouží jako podklad **pro** zhodnocení efektivity platné právní úpravy pytláctví *de lege lata* a pro formulaci návrhů *de lege ferenda*, směřujících ke zlepšení aplikační praxe a posílení ochrany životního prostředí.

Analýza případů pytláctví vychází z kriminalistického pojetí skutku, který je chápán jako souhrn jednání pachatele, vzniklých následků a zanechaných stop. Jak uvádí Musil, právě systematické vyhodnocení těchto prvků je nezbytné pro správné objasnění skutkového stavu, jeho právní kvalifikaci a následné procesní rozhodnutí.⁵⁴

⁵⁴ MUSIL, Jan – KONRÁD, Jan. *Kriminalistika*. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 54–56.

12.2 Přehled vybraných případů pytláctví z aplikační praxe

Následující podkapitola shrnuje vybrané případy pytláctví z aplikační praxe orgánů činných v trestním řízení v období let 2015–2025. Cílem není podrobný rozbor jednotlivých skutků, nýbrž ilustrace typických forem pytláctví, s nimiž se praxe opakovaně setkává. Případy jsou zpracovány v autorské podobě a slouží jako východisko pro následnou analytickou část práce.

Příklad č. 1 (2015)

V roce 2015 byl zaznamenán případ neoprávněného usmrcení laně jelena lesního v době hájení. Zvěř byla usmrcena střelnou zbraní na poli v blízkosti lesního porostu. Přestože nebyly zjištěny žádné další zásahy do těla zvěře a pachatel nebyl ustanoven, byla škoda vyčíslena na částku 25 000 Kč. Příklad byl kvalifikován jako podezření ze spáchání trestného činu pytláctví, avšak z důvodu neznámého pachatele byl následně odložen. Skutek ilustruje typický problém anonymních případů pytláctví v otevřené krajině.

Příklad č. 2 (2016)

V oboře došlo k usmrcení samce muflona vysoké trofejové hodnoty. Zvěř byla zastřelena střelnou zbraní a ponechána na místě. Motiv jednání nasvědčoval spíše lovu pro trofej než pro maso. Vzniklá škoda byla vyčíslena na 150 000 Kč. Přes závažnost skutku se nepodařilo zajistit důkazní prostředky vedoucí k identifikaci pachatele, což opět vedlo k odložení věci.

Příklad č. 3 (2017)

V jednom z případů bylo zjištěno hromadné pytláctví, při němž došlo k neoprávněnému usmrcení většího množství kusů různé spárkaté zvěře. Na místě byly nalezeny pouze části těl zvěře, přičemž místo samotného lovu nebylo zjištěno. Škoda byla stanovena na téměř 300 000 Kč. Tento případ ukazuje vysokou společenskou škodlivost pytláctví páchaného za účelem získání masa.

Příklad č. 4 (2018)

V lesním porostu byl neoprávněně uloven daněk skvrnitý, přičemž pachatel si odnesl pouze části masa a zbytek těla ponechal na místě. Skutek byl kvalifikován jako pytláctví, vzniklá škoda byla stanovena na částku 10.500,- Kč, nicméně z důvodu

nedostatku důkazů byl případ odložen. Jedná se o typický příklad pytláctví motivovaného získáním masa pro vlastní potřebu.

Příklad č. 5 (2018)

Člen mysliveckého sdružení ulovil srnce obecného v době hájení a zvěř neoprávněně přepravoval bez splnění zákonných povinností. Škoda ulovením 16 kilového srnce byla stanovena na částku 13.900,- Kč. V tomto případě se podařilo ustanovit pachatele a věc byla řešena v trestním řízení. Příklad ilustruje skutečnost, že pachatelem pytláctví může být i osoba jinak oprávněná k výkonu práva myslivosti.

Příklad č. 6 (2019)

V oboře bylo nalezeno neoprávněně usmrcené divoké prase, které zůstalo na místě činu. Motiv jednání nebyl jednoznačně zjištěn, přičemž se uvažovalo jak o lovu pro maso, tak o lovu z vášně. Skutek byl kvalifikován jako podezření ze spáchání trestného činu pytláctví, avšak pachatel nebyl zjištěn. Věc byla odložena. Vzniklá škoda byla stanovena na částku 35.000,- Kč.

Příklad č. 7 (2020)

Na okraji lesa v blízkosti zástavby byl neoprávněně uloven srnec obecný. Skutek byl kvalifikován jako pytláctví, vzniklá škoda byla stanovena na částku 13.900,- Kč. Přestože místo činu bylo relativně dostupné, nepodařilo se zajistit žádné důkazní prostředky vedoucí k identifikaci pachatele. Příklad poukazuje na častý výskyt pytláctví v lokalitách blízkých obydleným oblastem.

Příklad č. 8 (2022)

V době hájení došlo k usmrcení několika kusů zajíce polního brokovou zbraní. Skutek byl časově omezen na velmi krátké období, avšak i přes rychlé oznámení nebyly zajištěny žádné stopy. Motiv nasvědčuje lovu pro maso. Vzniklá škoda byla relativně nízká, což poukazuje na typickou přestupkovou hranici pytláctví, která však může při splnění dalších znaků přejít do trestní roviny.

Příklad č. 9 (2022)

Na okraji lesa byla neoprávněně usmrcena srna obecná. Přestože byly provedeny kriminalistické úkony, včetně zajištění stop, nebylo možné jednoznačně prokázat vinu konkrétní osoby. Motiv činu nasvědčuje lovu pro maso nebo z vášně. Vzniklá škoda byla stanovena na částku 10.000,- Kč. Tento případ dokumentuje obtížnost dokazování u krátkodobých a izolovaných skutků pytláctví.

Příklad č. 10 (2023)

Bylo zjištěno dlouhodobé neoprávněné usmrcování většího množství kusů zvěře více osobami. Jednání mělo znaky organizované trestné činnosti a bylo motivováno získáním masa a jeho dalším prodejem. Tento případ se výrazně odlišuje od běžných forem pytláctví svou systematickostí a vysokou škodou.

Příklad č. 11 (2024)

V blízkosti obce byl neoprávněně uloven daněk skvrnitý, přičemž pachatel odcizil pouze hlavu s paroží. Motivem jednání byl zjevně zisk trofeje. Vzniklá škoda byla stanovena na částku 17.000,- Kč. Po provedeném prověření byla věc odložena. Tento typ pytláctví je v praxi méně častý, avšak společensky vnímán jako výrazně negativní.

Příklad č. 12 (2025)

V lesním porostu došlo k neoprávněnému usmrcení dvou kusů spárkaté zvěře. Skutek byl časově rozložen do delšího období a pachatel nebyl zjištěn. Motiv nasvědčuje lovu pro maso nebo t vášně. Vzniklá škoda byla stanovena na částku 10.000,- Kč. Případ představuje typický příklad opakovaného pytláctví neznámého pachatele bez možnosti efektivního postihu.

12.3 Analýza vybraných případů pytláctví z aplikační praxe

Cílem této kapitoly je hlubší analýza vybraných případů pytláctví, které svým charakterem, způsobem provedení nebo právními důsledky přesahují běžnou skutkovou rovinu. Pozornost je zaměřena zejména na otázky právní kvalifikace, společenské škodlivosti a aplikačních obtíží, s nimiž se orgány veřejné moci při postihu pytláctví setkávají. Analýza vychází z konkrétních případů popsanych v předchozí kapitole, avšak neomezuje se na jejich popis, nýbrž se snaží vyvodit obecnější závěry významné pro

právní praxi. Z hlediska kriminalistické praxe lze konstatovat, že pytláctví patří mezi delikty s vysokou mírou latentnosti, neboť značná část případů zůstává neodhalena nebo není možné zjistit konkrétního pachatele.⁵⁵

12.3.1 Otrava dravců jako specifická forma pytláctví

Jedním z nejzávažnějších analyzovaných případů je otrava chráněných dravců pomocí návnad obsahujících toxickou látku. V daném případě došlo k usmrcení několika kusů káněte lesního prostřednictvím návnad obsahujících karbofuran, a to na volně přístupných pozemcích v blízkosti mysliveckého zařízení.

Tento způsob jednání je z hlediska právní kvalifikace problematický, neboť se nejedná o „klasický“ lov zvěře, ale o nepřímý zásah, jehož následkem je usmrcení živočichů. Přesto může naplnit znaky trestného činu pytláctví, neboť směřuje k neoprávněnému usmrcení zvěře, případně chráněných živočichů. Současně se však nabízí i kvalifikace podle jiných ustanovení trestního zákoníku, zejména v oblasti trestných činů proti životnímu prostředí.

Z hlediska materiální stránky se jedná o jednání s vysokou mírou společenské škodlivosti. Použití jedovatých látek představuje neselektivní způsob zásahu, který ohrožuje nejen cílový druh, ale i další živočichy, domácí zvířata a potenciálně i člověka. Tento aspekt je v aplikační praxi považován za výrazně přitěžující okolnost.¹

Přestože byl v daném případě prokázán mechanismus otravy, nepodařilo se ustanovit pachatele, což vedlo k odložení věci. Případ tak názorně ukazuje limitace trestněprávního postihu u anonymních forem environmentální kriminality.

12.3.2 Hromadné pytláctví a jeho právní důsledky

Další analyzovaný případ se týká hromadného pytláctví, při němž došlo k neoprávněnému usmrcení většího počtu kusů různých druhů spárkaté zvěře. Charakteristickým znakem tohoto jednání bylo systematické zpracování ulovené zvěře, kdy byly odřezány využitelné části a zbytky těl byly odhozeny v lesním porostu.

Z hlediska právního posouzení se jedná o jednání, které zpravidla naplňuje znaky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu pytláctví, a to zejména s ohledem na

⁵⁵ STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistické metody a techniky*. Praha: Police Academy of the Czech Republic, 2016, s. 201–203.

rozsah způsobené škody a opakovanost jednání. Hromadné pytláctví je v aplikační praxi vnímáno jako výrazně nebezpečnější než jednotlivé excesy, neboť svědčí o cíleném a dlouhodobém porušování právních předpisů.

Materiální stránka je v těchto případech zpravidla naplněna bez větších pochybností, neboť dochází k významnému zásahu do chráněných zájmů, zejména do stability populací zvěře a do výkonu práva myslivosti.² Přesto i zde platí, že důkazní situace bývá složitá, zejména pokud se nepodaří zjistit místo samotného lovu.

12.3.3 Pytláctví spáchané osobou oprávněnou k výkonu práva myslivosti

Zvláštní kategorii představují případy, kdy se pytláctví dopustí osoba, která je jinak oprávněna k výkonu práva myslivosti. Tyto případy jsou z hlediska společenského vnímání i právního hodnocení obzvláště citlivé, neboť se jedná o porušení povinností osobou, od níž je očekávána zvýšená míra odbornosti a odpovědnosti.

Z právního hlediska není rozhodující samotná existence oprávnění k lovu, ale skutečnost, zda bylo jednání provedeno v souladu se zákonnými pravidly. Porušení doby hájení, neoznačení zvěře nebo nedodržení povinností po jejím ulovení může naplnit znaky trestného činu pytláctví, případně přestupku, v závislosti na intenzitě zásahu a výši škody.

Analýza těchto případů ukazuje, že aplikační praxe často zvažuje možnost řešení v rovině správního práva, zejména pokud se jedná o ojedinělé pochybení bez výraznějších následků. Zároveň však platí, že profesní či spolkové postavení pachatele by nemělo vést k bagatelizaci jeho jednání, neboť právě znalost právních předpisů zvyšuje míru jeho odpovědnosti.

12.3.4 Organizované pytláctví jako přerod v závažnou trestnou činnost

Nejzávažnější formu pytláctví představují případy organizovaného jednání více osob, které vykazuje znaky systematičnosti, dlouhodobosti a ekonomické motivace. Tyto případy se výrazně odlišují od běžných forem pytláctví a často přesahují rámec jediného trestného činu.

Z hlediska trestního práva se jedná o jednání, které nejen naplňuje znaky trestného činu pytláctví, ale může být v souběhu s dalšími trestnými činy, například nedovoleným ozbrojováním. Organizovaný charakter jednání a použití nelegálně držených zbraní

výrazně zvyšují společenskou škodlivost skutku a odůvodňují přísnější trestněprávní postih.

Tyto případy zároveň potvrzují, že pytláctví nelze vnímat pouze jako marginální kriminalitu spojenou s jednotlivci, ale v určitých formách se jedná o sofistikovanou trestnou činnost s významnými ekologickými i ekonomickými dopady. Právě zde se nejzřetelněji projevuje nutnost využití trestního práva jako ultima ratio.

12.3.5 Případ pytláctví řešený výlučně v přestupkovém řízení (modelový případ)

Vedle případů pytláctví, které byly v aplikační praxi posuzovány v rovině trestního práva, se orgány veřejné moci setkávají rovněž s jednáními, u nichž je od počátku zřejmé, že nedosahují intenzity vyžadující trestněprávní postih. Pro ilustraci takového postupu je vhodné uvést modelový případ, který odpovídá typovým situacím běžně řešeným v rámci přestupkového řízení na úseku myslivosti.

Fyzická osoba, držitel platného loveckého lístku a člen místního mysliveckého spolku, ulovila jednoho kus srnce obecného v období, kdy byl lov tohoto druhu obecně povolen. K lovu však došlo mimo území honitby, k níž měl myslivecký spolek platné užívací právo, a tedy v rozporu s podmínkami výkonu práva myslivosti. Ulovená zvěř byla řádně vyvržena a označena a pachatel splnil všechny povinnosti, které se k ulovení zvěře vážou. Nebyly zjištěny žádné další přitěžující okolnosti, zejména nebyla použita zakázaná technika ani nedošlo k opakovanému porušení právních předpisů.

Vzniklá škoda byla vyčíslena na částku nepřevyšující hranici škody nikoli nepatrné ve smyslu trestního zákoníku. Po provedeném šetření dospěl příslušný orgán státní správy myslivosti k závěru, že jednání nenaplnuje znaky trestného činu pytláctví, a věc byla kvalifikována jako přestupek podle zákona o myslivosti. Pachateli byla uložena pokuta a dočasný zákaz výkonu práva myslivosti.

Z hlediska právního posouzení je v tomto případě klíčové, že ačkoli došlo k porušení zákonných povinností při výkonu práva myslivosti, intenzita zásahu do chráněných zájmů nedosáhla takové úrovně, aby bylo nezbytné uplatnit prostředky trestního práva. Správní orgán proto zvolil přestupkové řešení, které bylo způsobilé zajistit ochranu veřejného zájmu a současně reagovat na protiprávní jednání přiměřeným způsobem.

Tento modelový případ názorně demonstruje uplatnění zásady subsidiarity trestní represe v oblasti pytláctví. Správněprávní postih zde plní nejen represivní, ale zejména preventivní funkci, neboť působí na pachatele výchovně, aniž by docházelo k nepřiměřené kriminalizaci jednání. Současně je zřejmé, že skutečnost, že se pachatel jinak oprávněně podílí na výkonu práva myslivosti, jej nezbujuje odpovědnosti za porušení zákonných pravidel, ba naopak zvyšuje nároky kladené na jeho jednání.

Zařazení tohoto typu případů do systému postihu pytláctví umožňuje diferencovaný přístup k jednotlivým formám neoprávněného lovu a přispívá k efektivnímu rozdělení kompetencí mezi správní a trestní právo. Přestupkové řízení tak představuje důležitý nástroj regulace méně závažných porušení právních předpisů v oblasti myslivosti, zatímco trestní právo zůstává vyhrazeno případům s vyšší mírou společenské škodlivosti.

12.4 Shrnutí a vyhodnocení poznatků z aplikační praxe

Praktická část bakalářské práce se v kapitole 9 zaměřila na analýzu vybraných případů pytláctví z aplikační praxe, a to s cílem ověřit, jakým způsobem jsou teoretická východiska právní úpravy promítána do konkrétní rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci. Předložené kazuistiky umožnily komplexní pohled na různé formy pytláctví, jejich právní kvalifikaci a následný postup orgánů činných v trestním řízení i správních orgánů.

Analýza případů ukázala, že pytláctví je v praxi velmi heterogenním deliktem, který se může pohybovat na široké škále závažnosti – od formálních porušení zákonných povinností při výkonu práva myslivosti až po organizované a systematické jednání s výraznými ekologickými a majetkovými dopady. Zvláštní pozornost byla věnována případům, které se vyznačovaly zvýšenou společenskou škodlivostí, jako je otrava zvláště chráněných živočichů, hromadné pytláctví nebo organizovaný neoprávněný lov za účelem zisku.

Významným zjištěním je skutečnost, že ne všechny skutky, které byly původně kvalifikovány jako trestný čin pytláctví, dospěly až do fáze obžaloby či odsouzení. V řadě případů bylo trestní řízení odloženo, nejčastěji z důvodu nezjištění pachatele nebo nedostatku důkazů. Tato skutečnost poukazuje na obtížnost dokazování v oblasti pytláctví, zejména pokud jde o zajištění stop, určení doby a místa spáchání skutku či identifikaci konkrétní osoby pachatele.

Součástí kapitoly byla rovněž analýza modelového případu, v němž bylo pytláctví od počátku řešeno výlučně v přestupkovém řízení. Tento případ názorně demonstroval uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a potvrdil, že správněprávní postih představuje efektivní a přiměřený nástroj regulace méně závažných forem neoprávněného lovu. Zároveň se ukázalo, že i osoby oprávněné k výkonu práva myslivosti mohou být pachateli pytláctví, pokud poruší zákonem stanovená pravidla.

Praktická část tak potvrdila, že hranice mezi přestupkem a trestným činem pytláctví není v aplikační praxi vždy jednoznačná a vyžaduje individuální posouzení každého případu. Rozhodující roli zde hraje zejména míra společenské škodlivosti jednání, jeho následky a okolnosti spáchání. Zjištění vyplývající z analýzy případů zároveň podtrhují význam úzké spolupráce mezi orgány veřejné správy, orgány činnými v trestním řízení a odbornými subjekty v oblasti myslivosti a ochrany přírody.

Praktická část práce ukazuje, že účinné potírání pytláctví není závislé pouze na existenci odpovídající právní úpravy, ale především na funkční spolupráci jednotlivých subjektů podílejících se na ochraně přírody a vymáhání práva. Jak uvádí Tomášek, klíčovou roli zde sehrává koordinace postupů orgánů ochrany přírody, správních orgánů a orgánů činných v trestním řízení, neboť pouze jejich vzájemná součinnost umožňuje efektivní reakci na protiprávní jednání a jeho důsledky.⁵⁶

Kapitola 9 tak naplnila svůj účel tím, že propojila teoretická východiska s praktickými poznatky a vytvořila podklad pro závěrečné hodnocení účinnosti administrativněprávních a trestněprávních prostředků boje proti pytláctví, které bude předmětem závěru této bakalářské práce.

⁵⁶ TOMÁŠEK, Michal. *Environmentální kriminalita*. Praha: Leges, 2018, s. 92–95

Závěr

Cílem této práce bylo komplexně analyzovat administrativněprávní a trestněprávní prostředky boje proti pytláctví v České republice, a to jak z hlediska platné právní úpravy, tak z pohledu aplikační praxe. V úvodu práce byly stanoveny dílčí cíle spočívající zejména ve vymezení právního rámce myslivosti a rybářství, rozboru trestného činu pytláctví a přestupků na tomto úseku, objasnění hranice mezi správní a trestní odpovědností a v analýze konkrétních případů z praxe. Tyto cíle byly v průběhu práce naplněny.

Teoretická část práce poskytla systematický výklad právních předpisů upravujících myslivost, rybářství a ochranu zvěře a ryb jako součásti životního prostředí. Bylo poukázáno na ústavní zakotvení ochrany přírodního bohatství a na skutečnost, že pytláctví nelze chápat pouze jako zásah do majetkových práv, ale především jako jednání ohrožující ekologickou rovnováhu a veřejný zájem na ochraně životního prostředí. Podrobný rozbor skutkové podstaty trestného činu pytláctví a přestupkových forem tohoto jednání umožnil vymezit základní znaky odpovědnosti a jejich systematické zařazení v právním řádu.

Zvláštní pozornost byla věnována problematice hranice mezi přestupkem a trestným činem pytláctví. Práce ukázala, že tato hranice není v aplikační praxi vždy jednoznačná a že její určení závisí nejen na formálním naplnění zákonných znaků skutkové podstaty, ale především na posouzení materiální stránky jednání, tedy míry jeho společenské škodlivosti. Významným interpretačním vodítkem je zde zásada subsidiarity trestní represe, podle níž má být trestní právo užíváno jako krajní prostředek ochrany společnosti.

Praxeologická část práce, založená na analýze vybraných případů z praxe, potvrdila teoretické závěry a současně poukázala na specifika odhalování a dokazování pytláctví. Z provedených kazuistik vyplynulo, že značná část případů končí odložením věci, a to zejména z důvodu nezjištění pachatele nebo nedostatku důkazů. Současně se však ukázalo, že v případech závažnějších forem pytláctví, včetně organizovaného a systematického neoprávněného lovu, je trestněprávní postih nezbytným a legitimním nástrojem ochrany chráněných zájmů. Zařazení modelového případu řešeného výlučně v přestupkovém řízení pak umožnilo názorně demonstrovat správněprávní reakci na méně závažná porušení právních povinností.

Za přínos práce lze považovat zejména propojení teoretických poznatků s aplikační praxí a poukázání na skutečnost, že účinný boj proti pytláctví vyžaduje diferencovaný přístup a úzkou spolupráci orgánů veřejné správy, orgánů činných v trestním řízení a odborných subjektů v oblasti myslivosti a ochrany přírody. Práce může sloužit jako podklad pro lepší orientaci v právní úpravě pytláctví a jako inspirační materiál pro aplikační praxi při posuzování konkrétních případů.

Na základě provedené analýzy administrativněprávních a trestněprávních prostředků boje proti pytláctví lze konstatovat, že současná právní úprava *de lege lata* poskytuje relativně široký a diferencovaný rámec ochrany zvěře a ryb. Aplikační praxe však současně poukazuje na určité nedostatky, které mohou snižovat efektivitu postihu pytláctví, zejména v oblasti rozlišení mezi přestupkovou a trestní odpovědností a v jednotnosti rozhodovací praxe jednotlivých orgánů veřejné moci.

Z tohoto důvodu je možné na základě provedené analýzy formulovat následující návrhy *de lege ferenda*. Především se jeví jako žádoucí posílení metodického vedení správních orgánů při posuzování materiální stránky deliktu pytláctví, a to zejména ve vztahu k vyhodnocování společenské škodlivosti jednání. Dále lze uvažovat o zpřesnění zákonných kritérií pro rozlišení správněprávní a trestní odpovědnosti, které by přispělo ke zvýšení právní jistoty a sjednocení aplikační praxe. V neposlední řadě by ke zvýšení preventivního účinku právní úpravy mohlo přispět posílení spolupráce mezi orgány státní správy, orgány ochrany přírody a orgány činnými v trestním řízení.

Z vlastního pohledu lze konstatovat, že současná právní úprava poskytuje dostatečný rámec pro postih pytláctví, avšak její účinnost je v praxi limitována především obtížností dokazování a identifikace pachatelů. Do budoucna by proto bylo vhodné posílit preventivní a kontrolní mechanismy a dále rozvíjet specializaci orgánů, které se na odhalování a postihu pytláctví podílejí. Bakalářská práce tak nejen naplnila stanovené cíle, ale současně otevřela prostor pro další odbornou diskusi o možnostech efektivnější ochrany zvěře a ryb jako součásti životního prostředí.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

1. BURDA, Peter a kol. *Trestný zákon. Osobitná část*. Bratislava: C. H. Beck, 2020. 560 s. ISBN 978-80-89603-82-4.
2. DAMOHORSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. Praha: C. H. Beck, 2015. 368 s. ISBN 978-80-7400-554-0.
3. GERLOCH, Aleš. *Teorie práva*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2017. 336 s. ISBN 978-80-7380-649-0.
4. GERLOCH, Aleš. *Ústavní právo*. 7. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2019. 512 s. ISBN 978-80-7380-747-3.
5. HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. 912 s. ISBN 978-80-7400-759-9.
6. HORZINKOVÁ, Eva. *Správní trestání*. Praha: Wolters Kluwer, 2020. 272 s. ISBN 978-80-7598-789-0.
7. JAKUBEC, Ivan. *Trestné činy proti životnému prostrediu*. Bratislava: Wolters Kluwer SR, 2019. 224 s. ISBN 978-80-571-0138-7.
8. JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Obecná část*. 7. vydání. Praha: Leges, 2022. 544 s. ISBN 978-80-7502-530-1.
9. JELÍNEK, Jiří a kol. *Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. Praha: Leges, 2022. 640 s. ISBN 978-80-7502-531-8.
10. KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. Praha: C. H. Beck, 1995. 272 s. ISBN 80-7179-028-1.
11. KUČERA, Zdeněk. *Ústavní právo a státověda*. Praha: Leges, 2018. 320 s. ISBN 978-80-7502-287-4.
12. MUSIL, Jan – KONRÁD, Jan. *Kriminalistika*. Praha: C. H. Beck, 2017. 448 s. ISBN 978-80-7400-642-4.
13. PRÁŠKOVÁ, Helena. *Základy správního trestání*. Brno: Masarykova univerzita, 2018. 184 s. ISBN 978-80-210-8882-2.
14. PRŮCHA, Petr. *Správní právo. Obecná část*. Brno: Masarykova univerzita, 2020. 384 s. ISBN 978-80-210-9634-6.
15. STRAUS, Jiří a kol. *Kriminalistické metody a techniky*. Praha: Police Academy of the Czech Republic, 2016. 320 s. ISBN 978-80-7251-437-2.
16. ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021. 2 svazky. ISBN 978-80-7400-816-9.

17. ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní právo procesní*. 8. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. 864 s. ISBN 978-80-7400-748-3.
18. STEJSKAL, Vojtěch. *Ochrana přírody a krajiny v právu*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. 240 s. ISBN 978-80-7598-185-0.
19. TOMÁŠEK, Michal. *Environmentální kriminalita*. Praha: Leges, 2018. 192 s. ISBN 978-80-7502-280-5.

Právní předpisy

1. ČESKO. Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky. In *Sbírka zákonů České republiky*. 1993, částka 1, s. 1–16. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1993-1>. ISSN 1211-1244.
2. ČESKO. Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. In *Sbírka zákonů České republiky*. 2009, částka 11, s. 290–362. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2009-40>. ISSN 1211-1244.
3. ČESKO. Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). In *Sbírka zákonů České republiky*. 1961, částka 74, s. 701–764. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1961-141>. ISSN 1211-1244.
4. ČESKO. Zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti. In *Sbírka zákonů České republiky*. 2001, částka 172, s. 9842–9885. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2001-449>. ISSN 1211-1244.
5. ČESKO. Zákon č. 99/2004 Sb., o rybářství, o výkonu rybářského práva, rybářské strážní a ochraně mořských rybolovných zdrojů. In *Sbírka zákonů České republiky*. 2004, částka 34, s. 1898–1935. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2004-99>. ISSN 1211-1244.
6. ČESKO. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. In *Sbírka zákonů České republiky*. 2016, částka 98, s. 3778–3810. Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2016-250>. ISSN 1211-1244.
7. ČESKO. Vyhláška č. 245/2002 Sb., o době lovu jednotlivých druhů zvěře a o bližších podmínkách provádění lovu. In *Sbírka zákonů České republiky*. 2002, částka 92, s. 5022–5040.

Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2002-245>.
ISSN 1211-1244.

8. ČESKO. Vyhláška č. 244/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o myslivosti.
In *Sbírka zákonů České republiky*. 2002, částka 92, s. 4988–5021.
Dostupné z WWW: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2002-244>.
ISSN 1211-1244.

Judikatura

1. ČESKO. Nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 34/03.
In *Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu*. 2004, sv. 32, s. 227–241.
2. ČESKO. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 7 Tdo 1266/2013.
3. ČESKO. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1231/2011.
4. SLOVENSKO. Rozsudek Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. 3 Tdo 21/2015.
5. SLOVENSKO. Rozsudek Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 2 Tdo 42/2017.

Seznam zkratk

ČR – Česká republika

MyslZ – zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů

NS ČR – Nejvyšší soud České republiky

NS SR – Nejvyšší soud Slovenské republiky

RybZ – zákon č. 99/2004 Sb., o rybářství, ve znění pozdějších předpisů

SR – Slovenská republika